திராவிடநாடு

19—10—58 | வாரவெளியீடு | விலை 16 காசு

நல்ல தமிழ்த் தோழா!

[ஆ. ஆரிது]

—●—

நாட்டிலே நடப்பதென்ன நல்லதமிழ்த் தோழா
நாடகமோ நல்லரசோ நல்லதமிழ்த் தோழா
வீட்டிற்குச் சுவர்கேட்டால் நல்லதமிழ்த் தோழா
வீணனென்று ஏசுகிறார் நல்லதமிழ்த் தோழா (நாட்)

வடவருக்குத் தாள்தொழுதால் நல்லதமிழ்த் தோழா
மானமுடன் வாழ்வதெப்போ நல்லதமிழ்த் தோழா
திடங்கொண்ட தூயவனே நல்லதமிழ்த் தோழா
திருட்டுநரிக் கிடங்கொடாதே நல்லதமிழ்த் தோழா (நாட்)

'இந்தி'யா அண்ணன்மொழி நல்லதமிழ்த் தோழா
இல்லையது செந்தீயடா நல்லதமிழ்த் தோழா
இந்தியா ஒருநாடா நல்லதமிழ்த் தோழா
சிந்தித்துத் தீர்வுகாண்பாய் நல்லதமிழ்த் தோழா (நாட்)

பெருமொழியின் தலைமகனே நல்லதமிழ்த் தோழா
பெருமையுடன் வாழ்ந்தவன்நீ நல்லதமிழ்த் தோழா
திருவிடம் பிரித்தெடுத்தே நல்லதமிழ்த் தோழா
சீரியநல் வாழ்வுகாண்போம் நல்லதமிழ்த் தோழா (நாட்)

கேட்டீரா! சேதி!

விடுதலைபெற்று வாழவேண்டும் என்கிற ஆர்வம் வந்துவிட்டால் அதைத்தடுத்திட, எந்தச் சக்தியாலும் முடியாது என்பதை உலகசரித்திரம் தொன்று தொட்டுச் சொல்லிக்கொண்டே வருகிறது. இந்திய உபகண்டத்தில் அசாம் எல்லையிலுள்ள மக்கள் நாகநாடு கேட்டுவருவது யாவரும் அறிந்ததே. அதற்கான தீவிர கிளர்ச்சிகளையும் அவர்கள் செய்து வருகிறார்கள். அந்தக் கிளர்ச்சிகளைக் கிள்ளி எறிந்திடவேண்டும் என்று, டில்லி படாதபாடுபட்டு வருகிறது. வரவர, நாகர்தம் கிளர்ச்சி குன்றிவருவதாகவும், அவர்கள் பலமிழந்து விட்டதாகவும், அடிக்கடி பார்லிமெண்டில் அறிவிக்கிறார்கள் காங்கிரஸ் மந்திரிகள். உண்மை என்ன தெரியுமோ? அக். 4ந் தேதி நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கேளுங்கள்! இராணுவத்தினர் காவல் புரிய, மூனறு நான்கு லாரிகளும் 'ஜீப்'புகளும் போய்க் கொண்டிருந்தன. அவைகளை வழி மறித்து, ஒரு சுபேதார் கையிலிருந்த துப்பாக்கியையும் பிடுங்கிக்கொண்டு, லாரியிலிருந்த ரூ. 5000க்கு மேற்பட்ட பணமூட்டைகளையும் பறித்துக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள் கிளர்ச்சிக்காரர்கள். இராணுவ பாதுகாப்பையும் துச்சமென மதிக்கிற அளவுக்கு, அங்கே வளர்ந்திருக்கிறது விடுதலைத் தாகம்.

*

டில்லியிலே இந்தக் கிழமை நடக்கிறதல்லவா, உலக பாங்க், அகில உலக நாணயச் செலாவணி பாங்க் ஆகியவைகளின் கூட்டம். இந்தப் பாங்கிலும், நிதி உதவிச் சபையிலும் சேராத நாடு, நியூஜீலந்தாகும். இவைகளில் 'மெம்பராக'ச் சேர்ந்து, அதற்கான 'பங்குதொகை'யைச் செலுத்தினால்,வேண்டும்போது இவைகளிடமிருந்து கடன் வாங்கிக் கொள்ளலாம். எனினும், நியூஜீலந்து, இவையெதிலும் சேரவில்லை! சமீபத்தில், அந் நாட்டுக்குக் கொஞ்சம் பணம் தேவைப்பட்டது. உடனே நியூஜீலந்து ரிசர்வ் பாங்க் என்ன செய்ததாம் தெரியுமா? தன் வசம் இவ்வளவு 'தங்கம்' இருக்கிறதென்றும், அந்தத் தங்கத்தை அடகு வைத்துக் கொண்டு, யாராவது நம்பிக்கையின் பேரில் பணவுதவி செய்ய முடியுமா என்றும் நியூயார்க்கிலுள்ள பிரபல முதலாளிகளைக் கேட்டதாம். சந்தேகமிருந்தால் தன் வசமுள்ள 'தங்கத்தை'ப் பார்வையிட்ட பின், பணம் தரலாம் என்றும் வெளியிட்டதாம். நியூயார்க் முதலாளிகள், நியூஜீலந்துக்குத் தேவையான பணத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நியூஜீலந்து மட்டுமல்ல, ஆஸ்திரேலியா, கனடா போன்றவைகள்கூட நியூயார்க் முதலாளிகளிடம் கடன் எழுப்பியிருக்கின்றனவாம். அவை, நியூஜீலந்தைப்போலத் தங்கத்தைக் காட்டிக் கடன் கேட்கவில்லை. தங்கள் நாட்டினை நம்பி, கொடுக்குமாறு கேட்டனவாம்! முதலாளிகள் கொடுத்தார்களாம்! நாடுகளுக்கே, முதலாளிகள் கடன் கொடுக்கிறார்கள் எனின், அமெரிக்க முதலாளிகளின் வளம் எத்தகையதாயிருக்கவேண்டும்?

*

உலகத்துக்கு "உதவும்" நோக்குடன் பணியாற்றி வருவதாகக் கூறப்படும் மேற்கண்ட இரு பாங்குகளும், எங்கே பணம் பெறுகின்றனவாம் தெரியுமா? மெம்பர் நாடுகள் செலுத்தும் கட்டணம், கேட்கும் நாடுகளுக்கெல்லாம் கடன கொடுக்க எப்படிப் போதும்? எனவே, தனிப்பட்ட முதலாளிகளிடமிருந்து பணத்தை வட்டிக்கு வாங்குகிறதாம்! இப்படி அந்தப் பாங்குக்கு வட்டிக்குப்பணமளிப்பவர்களில் பாதிப் பேருக்கு மேற்பட்டவர்கள் அமெரிக்க முதலாளிகள் தானும்!! அவர்களிடமிருக்கும் பணத்தை வாங்கி, பிற்பட்ட நாடுகளுக்கு உதவும் பெரும் சேவையை இவைசெய்கின்றன.

*

"சிறு நாடுகளாயிருந்தால், எப்படிவாழமுடியும்? இந்தியாவைப்போலப் பெரிதாகயிருந்தால்தான், அமெரிக்கா ரஷியா போன்றவைகளிடம் கடன்வாங்கவும், காரியங்களைச் செய்யவும் முடியும்?" என்று காங்கிரஸ் வாதிகள் வாதிக்கிறார்களல்லவா! மேற்சொன்ன சர்வதேச பாங்குகளிடமிருந்து, கடன் பெற்றிருப்பது இந்தியா மட்டுமல்ல. கடந்த ஆண்டில், கனா, அயர்லாந்து, மலேயா, மொராக்கோ, சூடான், டுனீஷியா போன்ற மிகச் சின்னஞ் சிறு நாடுகளும், உறுப்பினராகி உதவிகோரியுள்ளன.

*

கடன்! கடன்! என்று அலையும் இந்தியாதான் உலகத்திலேயே, சர்வதேச பாங்கிடமிருந்து, அதிகம் கடன் வாங்கியிருக்கின்ற நாடாம். சுமார் 68-கோடிக்குமேல், இந்தப் பாங்குகளிடமிருந்து, இந்திய உபகண்டம் பெற்றிருக்கிறதாம். சுதந்திரம் பெற்ற 11-ஆண்டுகளுக்குள் ஸ்டர்லிங்காகயிருந்த 1800-கோடி மிச்சத்தையும், ரிசர்வ் நிதியாகயிருந்த 800-கோடி சேமிப்பையும் எடுத்து இறைத்ததுமல்லாமல், இந்தப் பாங்குகளிடமும் கடன் வாங்கி, அமெரிக்கா, ருஷியா, ஜெர்மனி ஜப்பான் என்றெல்லாம் உதவி வாங்கி, அதுவும் போதாமல் அலைகிறது இந்தியா! டில்லி நிதியமைச்சர் மொரார்ஜி தேசாய், அமெரிக்காவுக்குப் போய், ஊழைக்குப்பிடு போட்டுவிட்டு இந்தக் கிழமைதானே திரும்பியிருக்கிறார்!!

கலைவடிக்கும் கண்ணீர்!

[17] ஆண்டு சந்தா ரூ. 8 [19-10-58] தனிப் பிரதி 16-காசு [இதழ் 14

தமிழகத்தின் தலைசிறந்த நடிகமணிகளும் ஆந்திரத்தின் உன்னத நடிகர்களும் தலைமை தாங்கிச் செல்ல, எண்ணற்ற துணை நடிகர்களும், தொழிலாளர்த் தோழர்களும் திரண்டுவர, சென்னையின் வீதிகளிலே ஊர்வலமாகச் சென்றார்கள் 7-ந்தேதி! தவிக்கும் அவர்தம் நிலைகண்டு, கண்ணீர் பொழிவது போலிருந்தது, விடாது பெய்த மழை!!

கலை வளர்வதாகப் பறைசாற்றிக்கொள்ளத் தவறுவதில்லை; கலைமாமணிகளைக் கவுரவிப்பதாகக் காட்டிக்கொள்ளத் தவறுவதில்லை; கலைநிகழ்ச்சிகளில் பங்குகொண்டு வாழ்த்தவும், புகழவும் தவறுவதில்லை—நாடாளும் அமைச்சர்கள். எனினும் அவர்களது ஆட்சியிலே கலையுருவங்கள் வீதிகளிலே, வலம்வர நேர்ந்திருக்கிறது! பொதுக்கூட்டம் போட்டுக் குமுறும் கட்டம் உருவாகியிருக்கிறது!!

திரைப்படத் தொழில், பெரியமனிதர்கள் எனும் 'வயதானவர்களின்' சாபத்திற்கும், சங்கடத்திற்கும் உள்ளாகியிருந்தாலும், இந்த நூற்றாண்டில் ஏழை மக்கள் இன்பம் பெறுவதற்கான எளிய சாதனம் என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. காலைமுதல் மாலைவரை உழைக்கும் கந்தனும் முருகனும் நாலணாவுக்குள், 'கலைமணம்' பெறுகிறான்—கவலைகளையெல்லாம் இரண்டு மூன்று மணி நேரம் மறந்து இருக்கிறான். நாள் வளரவளர, சுவையும் வளர்கிறது! புதுப் புதுக் கதைகளையும் கீதங்களையும் கேட்க விரும்புகிறான்!!—எனவே, அடிக்கடி புதுப்புதுப் படங்களைத் தயாரித்தளித்து அதன்மூலம், தனக்கும், தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் வருவாய் தேடிக் கொள்ளவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள், தயாரிப்பாளர்கள்.

சட்டசபையில் ஒரு சமயம் தி. மு. க. சுட்டிக் காட்டியதுபோல, இத்தொழிலைச் சர்க்காரே ஏற்றுக்கொண்டு, தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்போரைக் காப்பாற்றத் துணியுமாயின், மிகமிக வரவேற்கத்தக்க ஒன்றாகும். அந்த முயற்சிக்குத் தன்னை அர்ப்பணிக்க, இப்போதுள்ள அரசுக்குத் தகுதியில்லையாயின், அந்தத்துறையில் ஈடுபட்டிருப்போருக்குத் 'தொல்லை'யாவது தராமலிருக்கவேண்டும். கேளிக்கை வரி—வருமான வரி—என்பவைகள் சினிமாத்தொழில் மூலம், வருமானம் பெறுவதாகும் சென்னை—டில்லி அரசுகள்! அதுமட்டுமின்றி தந்நாட்டில் கலைவளம் பெருகிவருவதாகக் காட்டிக் கொள்ள அடிக்கடி கலாச்சாரத் தூதுக்குழுக்களை அனுப்பி, பெருமையை விளக்கவும், முயற்சிக்கிறது டில்லி!! எனினும், இத்தொழிலுக்கு, இது நாள் வரை, ஏதாவது ஒரு உதவிசெய்திருக்கிறதாயின் பெருமூச்சே ஏற்படும்.

"செச்சே! சினிமாவா?" என்று தள்ளிவிடக் கூடிய நிலையிலாவது, இத்தொழில் உள்ளதா எனின், கிடையாது. இந்திய உபகண்டத்திலேயே, மூன்றாவது பெரிய தொழில் என்று கருதத்தக்கவிதத்தில், இத்தொழில், சரியோ தப்போ, வளர்ந்திருக்கிறது! இலட்சக் கணக்கானவர்கள் இதன் மூலம் பிழைத்து வருகிறார்கள்!! சினிமா என்றதும், புகழ் பெற்ற பெரிய நடிகர்களும் நடிகைகளும், அவர்தம் உல்லாச வாழ்வும்தான் கண்ணுக்குவரும் பலருக்கு. ஆனால், அவர்கள் அவ்விதம் 'ஜொலிக்க' பல இடங்களில், பலவகையில் பணியாற்றும் தொழிலாளர்கள் யாரார், அவர்கள் செய்யும் தொழில்கள் என்னென்ன என்று விவரித்தால், 'ஏ, அப்பா!' என்று சொல்லத் தோன்றும். ஸ்டுடியோவிலிருக்கும் "லைட்பாய்"லிருந்து, 'கலர் சுவரொட்டி' அடிக்கிறாரே, "மிஷின்மேன்" அவர் வரையில், பலனும் பயனும் பெறுகிற ஒரு தொழில் இது!!

இத்தொழிலுக்கு, கடந்த சில மாதங்களாக, பேராபத்து வந்திருக்கிறது. அந்நியச் செலாவணி நெருக்கடி என்று சொல்லி, கச்சாபிலிம் இறக்குமதியில் 30-சதவிகிதம் 40-சதவிகிதம் என்று கூறி, 'வெட்டிக்கொண்டே' போகிறது, டில்லி. இதனால் சென்னையிலுள்ள பெரிய ஸ்டுடியோக்கள் மூடப்படுகின்ற கட்டத்தில் ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கின்றன! பல இலட்ச ரூபாய்களைப் போட்டுப் படத் தயாரிப்பிலீடுபட்ட பலர், தவித்துத் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்! இதனால், துணை நடிகர்கள் பலரும் தொழிலாளர்களும் ஆயிரக்கணக்கில், அடிவயிற்றில்

நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டு, "நமது தொழில் சதமா?" என்று அலைந்துகொண்டிருக்கின்றனர்!!

ஆண்டுக்குக் கோடி கோடியாக வெளிநாடுகளுக்குக்கொட்டிக்கொடுத்துக் குண்டும்விமானமும் வாங்க முடிகிறது, இராணுவத்துக்கு — கோடி கோடியாக வெளிநாட்டுத் தூதுவர்களுக்கென்று செலவழிக்க முடிகிறது, டில்லியால் — தனிப்பட்ட முதலாளி டாடாவுக்கு அமெரிக்காவிலிருந்து 50-கோடி 60-கோடி என்று கடன் வாங்கி ஆலைத்தொழில் வளர்ச்சிக்கென்று கொடுக்க முடிகிறது, நேரு சர்க்காரால்! அந்தோ பரிதாபம், கலைத்துறைக்கு கச்சா பிலிம் தாராளமாகக் கிடைக்கச் செய்தால், அந்நிய செலாவணிக்கு ஆபத்து வந்துவிடுமாம் — இந்தக் கச்சாபிலிமைத் தாராளமாக இறக்குமதி செய்தால், எவ்வளவு ரூபாய் நெருக்கடி வந்துவிடும் என்று கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் இரண்டு கோடிக்கும் குறைவாகத்தான் வருகிறது!!

4800-கோடி, 2400-கோடி என்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களுக்குப் புள்ளிவிபரம் காட்டும், ஒரு அரசுக்கு 2-கோடி பெரிதல்ல; எனினும் சினிமா கீதமே பிடிக்காதவர்களும், நாகரிகமாக வாழ்வதே தவறு எனக் கருதும் மொரார்ஜிதேசாய் போன்ற சந்நியாசிகளும், ஆள்வோராக இருப்பதும், அவர்கள் இத்தொழிலைப்பற்றி அலட்சியமாக இருப்பதுமே காரணம், என்று எண்ணுகிறோம்.

இதிலும், வடக்கு தெற்கு என்று பாகுபடுத்தப்படுவதாக, புள்ளிவிபர மூலம் தெரிய வருகிறது — கடற்கரையில் முழக்கமிட்ட கலைமாமணிகள் அனைவரும், இதனை எடுத்துச் சொன்னதாகவும் அறிகிறோம். இந்த உபகண்டத்தில் மொத்தம் 4000-சினிமாக் கொட்டகைகள் உள்ளனவென்றால், அவற்றில் 2000-கொட்டகைகள் மட்டும் தென்னகத்தில் உள்ளன. அப்படியிருந்தும் பம்பாய்க்கு 53-சதவிகிதம் பிலிம் வழங்கப்படுகிறதாம். எல்லா வகைகளிலும் பாரபட்சம் காட்டும் டில்லி, இத்துறையிலுமா காட்ட வேண்டும்! இந்திய உபகண்டத்திலேயே— ஏன், ஆசியாவிலேயே — தரத்திலும் வகையிலும் பெரிய ஸ்டுடியோ உள்ள இடமும் நம்முடையது தான். இருந்தும் கலை, கண்ணீர் விடவேண்டிய கட்டத்தில் உள்ளது!!

கச்சாபிலிம் இங்கேயே உற்பத்தியாகிறது என்கிற நிலைமை உண்டான பிறகு அரசினர் எவ்வளவு 'வெட்டினாலும்' சரி; ஆட்சேபமில்லை. அதுவும் இல்லாதபோது, கழுத்தைப் பிடித்தா கொள்வது? சென்ற சில திங்களுக்கு முன் டில்லி பார்லிமெண்டில் நமது கழக உறுப்பினர் இரா. தர்மலிங்கம், M.P. கேள்வி கேட்டதும், விரைவில் முயற்சிக்கிறோம் என்றுபதில் சொன்னதும், பலருக்கு நினைவிருக்கலாம். 'விரைவில்', 'ஆகட்டும், பார்க்கலாம்' என்கிற வார்த்தைகளுக்குத்தான், காங்கிரசாட்சியில், புதுப்பொருள்கள் ஏற்பட்டுள்ளனவே! இங்கிலையில், எப்போது கச்சாபிலிம் தொழிற்சாலை ஏற்படும் என்கிற உறுதியில்லை—அதிலும் இந்தத் தொழிற்சாலை அமைப்பதற்கு ஏற்ற இடம் நமது உதகமண்டலம் என்று வெளிநாட்டு நிபுணர்கள் சொல்லியிருப்பதால், டில்லி நிறைவேற விடுமோ விடாதோ என்கிற அச்சமும் நமக்கு இருக்கிறது!!

எனவே, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், தவிப்போருக்கு வாழ்வளிக்கும் வகையில், கச்சாபிலிம் கட்டுப்பாட்டினை, டில்லி அரசு ரத்து செய்யவேண்டும்.

டில்லி, தயக்கம் காட்டுமேயானால், சென்னை அரசாவது, விபரத்தை எடுத்துச்சொல்லி, டில்லியிடமிருந்து நீதி பெற்றுத்தர வேண்டும்.

'நமக்கென்ன', என்று சென்னையும், 'சே! அவர்களா?', என்று டில்லியும், அலட்சியம் காட்டுமேயானால், சிறுபொறி, பெருந்தீயாக மாறவேண்டிய கட்டம் ஏற்பட நேரும் என்பதை எச்சரிக்கிறோம்.

அதே சமயத்தில், ஒரு பொதுவான நெருக்கடி ஏற்பட்டபோது, கட்சியலைகளுக்கும் கருத்து மாறுபாடுகளுக்கும் இடங்கொடாமல், ஒன்று திரண்டு போராடுவோம் என்று முழக்கம்எழுப்பும் கலையுலகையும் பாராட்டுகிறோம். இந்தப் பண்பும், ஆர்வமும் நீடிக்குமானால், கண்ணீர் விட வேண்டிய கட்டம் நீண்டநாள் நீடிக்காது என்பதையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறோம்.

சினிமாக்கலை பொதுவாக அனைவருக்கும், சிறப்பாக வசதியும் வாய்ப்பும் அற்ற ஏழை மக்களுக்கும் இன்றியமையாத ஒரு பொழுதுபோக்குச் சாதனம், இதன் வளர்ச்சியில் ஊறு உண்டாகுமானால் — உண்டாக்கப்படுமானால், உழைப்பாளர் உலகம் உற்சாகம் குன்றிப்போகும்—உற்சாகம் குன்றுமானால், ஊதியம் குறையும், ஊதியம் குறையுமானால்; அரசுக்கு ஆளும் பலம் குறையும் என்பதை அரசியலறிவும் அனுபவமும் படைத்த எவரும் மறுக்க முடியாது.

எனவே சினிமாக் கலையை ஏதோதானோ என்று தள்ளிவிடாமல் அத்துறைக்கு ஆவன செய்வது அரசின் கடமையாகும்.

அடிமைத்தனம்

அடிமை! அடிமை!! இந்தச் சொல்லின் பொருள்தான் என்ன? தனி மனித சக்திகள் முதற்கொண்டு அரசுகள் ஈறாக ஒவ்வொன்றும் ஒன்றையொன்று அடிமைப்படுத்தி ஆளவே ஆசைப்படுகின்றன. ஆதி சமுதாயத்திலிருந்து இன்று வரை உள்ள சரித்திரத்தில் 'அடிமை — ஆண்டான்' எனும் நேரெதிரான உணர்ச்சிகள் வாழத்தான் செய்கின்றன. தனி மனிதன் பலவானாக இருக்கும் பொழுது, எளியவனை — எளியவர்களை அடக்கி ஆள்கிறான். அப்படியேதான் இன சக்திகளும் ஆள்கின்றன. தனக்கு எடுபிடிகள் இருக்க எந்த இனமும் விரும்புகிறது. எந்த அரசும் அதையே செய்ய ஆசையுறுகிறது. பெருவாரியான மக்களின் பலத்தை நம்பியதாக நவிலப்படும் அரசாங்கம் பெருவாரியல்லாதாரின் உரிமைகளை அடக்கிவைப்பது வழக்கமாகி வருகிறது. அடிமைத்தனம் நிலைத்திருக்க என்றும் பலசக்தி — பண சக்தி விரும்பியே வந்திருக்கின்றது. ஆயுதபலம் நிரம்பிய வல்லரசுகள் அடிமைகளை உண்டாக்குவதில் பெருமைப்படுகின்றன.

பலசாலி எளியவனை அடக்கியாள்வதும், பெருவாரியான சமுகம் — சிறுபான்மை சமுகத்தை அடக்கி ஆளுவதும் நியாயமாகுமா? அப்படியே, சந்தர்ப்ப வசத்தால் எளியவன் பலசாலியை ஆளுவதும், பெரும் சமுகத்தை சிறிய கூட்டம் அரசோச்சுவதும் நியாயமாகுமா? ஆளும் நிலையில் உள்ள சக்தி எதுவானாலும் அவை நியாயம் என்கின்றது. அந்தச் சக்தி அரச பரம்பரையின் பிரதிநிதியாக இருந்தால் திமிரோடு சொல்கிறது — 'அது என்னுடைய உரிமை' என்று! ஆளுகிற சக்தி தற்போதைய ஜனநாயகப் போர்வையில் இருந்தால் — பெருவாரியானவர்களின் தீர்ப்பு! 'நான் ஆள்கிறேன்' — 'அது என் உரிமை' என்கிறது.

ஆனால் இதெல்லாம் நியாமான உரிமைகள்தானா? ஜனநாயகம் என்பதினாலேயே குறைவானவர்களின் உரிமைகளை உதாசீனம் செய்வதும், பறிப்பதும் நியாயம்தானா? பலமுள்ளதாலேயே எளியோரை அடிமைகளாக நடத்துவது நீதிதானா? இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் — இன்றைக்கு ஆள்பவர்கள் எல்லாம் தங்களைப் பலசாலிகள் என்றே கருதுகின்றனர். தானும் தன் கட்சியும் மட்டும் ஆளப்பிறந்தவர்கள் — ஆளும் கட்சிகளாகப் பிறந்தவை என்று தவறாக முடிவெடுத்துச் செயல்படுகின்றனர். தங்களுடைய

வேலை. எஸ். எழில்

ஆயுத அதிகாரபலத்தைக் காட்டி அடக்க முற்படுகின்றனர். பல சக்தியைக் கொண்டு 'அடிமைத் தனத்தை' வலியுறுத்தி நிலைநிறுத்த முற்படுவது எவ்வளவு தீதானது; அநீதியானது என்பதை அனைவரும் தெளிதல் அவசியம்.

சிலர் அடிமைத் தனத்தைத் தவறாக விமர்சனம் செய்கின்றனர். மாற்றான் நம்மை ஆளுவது மட்டுமே அடிமைத்தனம் என்று நினைக்கின்றனர். தன் நாட்டான் அடிமையாக நடத்துவதைப்பற்றிப் புகழவேண்டும் என்று விளக்கங்கள் தருகின்றனர். இதுபோன்ற தவறான பிரச்சாரங்களால்தான் பிரஞ்சுப் புரட்சியும், ருஷ்யப் புரட்சியும் நடந்தது என்பதை மறந்தேவிடுகின்றனர். அடிமைத் தனம் எங்கே பயிரிட்டு வளர்க்கப்படுகிறதோ, அங்கே நிச்சயம் பூகம்பம் தோன்றத்தான் செய்யும்.

ரூஸ்ஸோ என்னும் பேரறிஞன் இதைத்தான் விளக்குகிறான். "வலிவுள்ளவர்கள் செய்யும் காரியமும் நியாயம் என்று கருதப்படுகிறபோது, யாருமே தாங்கள் பலசாலிகளாக இருக்கும்படிக்கே காரியங்களைச் செய்வர். ஆனால் அந்த நியாயம் பலத்தின் துணையில்லாதபோது—பலாத்காரத்தின் துணையில்லாதபோது வலிவிழந்து போகிறது. அப்படிப்பட்ட நியாயம் என்ன நியாயம்?"

என்ன நியாயமா? இன்றைய உலகில் நடைபெறும் காரியங்களின் நிலை என்ன? நியாயத்தை பலசாலிகள்தானே நடத்துவதாக அளக்கின்றனர். தீய காரியங்களையும், அவற்றைச் செய்யும் மனிதர்களைப் பொறுத்துத்தானே தீர்மானிக்கின்றனர். வலிவிழந்தவன் நன்மையே செய்யினும், அது பலசாலியின் வன்மையால் தீமையாக மாற்றப்படுகிறதன்றோ? ஆனால், பலசக்தியின் வலிவு குறைந்து — அதன் இடமும் தரமும் மாறியபோது—அதன் செயல்களின் தீமைகள் விரிவாக்கப்படுகின்றன. பலசக்தியின் அன்றைய நியாயங்கள் எல்லாம் இன்றைக்கு அநியாயங்கள் என்று விமர்சிக்கப்பட்டு இகழப்படுகின்றன. அந்தஸ்தும் அதிகாரமும் பலசக்தியைவிட்டு விலகியதும் — அதன் அளவிலாக் கொடுமைகள் கொட்டியளக்கப்படுகின்றன. அதே சமயம் வலிவில்லாச் சக்தியின் நன்மைகள் பிரமாதமான அளவுக்கு வரவேற்கப்படுகின்றன.

உலகில் முதலில் பலசக்திக்கே வரவேற்புக் கிடைக்கிறது. காரணம், அதற்குள்ள வலிவும் பொலிவும் தூய்மையானது என்பதனாலா? இல்லை! இல்லை! அதற்குள்ள வசதிகளும் வாய்ப்புகளும் அப்பேற்பட்டவை. ஆனால் அது எப்பேற்பட்ட வரவேற்பு? வலிவு குறையும் சமயமே அதன்

செயல்களும் இழைப்படுகின்றன. பலமிழந்ததும் அந்தச் சக்தியின் நேற்றைய நியாயங்கள் — அநியாயங்கள் என்று அலசப்படுகின்றன. பலத்திற்கும் நியாயத்திற்கும் ஏதேனும் ஒற்றுமை இருக்கிறதா? வரிப்புலிக்கும் வளைய வரும் ஆட்டுக்குட்டிக்கும் ஒற்றுமை இருக்குமா? இருக்காதே! உரிமைக்கும் நியாயத்திற்கும் உண்மைக்கும் நியாயத்திற்கும் உறவு இருக்கிறது — பொருளுமிருக்கிறது.

பலமுள்ள சக்தி—தன்னுடைய அதிகார பலத்தால், அந்தஸ்து போதையில் தன்னுடைய தவறான செயல்களுக்கெல்லாம்கூடப்பெரும் வியாக்கியானம் செய்கின்றது. ஒரு இனத்திடம் அடிமைத்தனத்தை வலியுறுத்தும்போதும் நியாயம் பேசுகின்றது. அடிமைப்பட்ட இனம் தனக்கு 'முறிச்சீட்டு' எழுதிக் கொடுத்து விட்டதாகப் பறையறைகிறது. அதைவிட ஒருபடி மேலே சென்று, "அடிமைப்பட்ட இனம் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளவே எமக்கு அடங்கி நடக்கிறது. அடிமைச் சமுதாயம் அதனுடைய பாதுகாப்புக்காகவே எம்மிடம் தன் உரிமைகளை, உடைமைகளை ஒப்படைத்துள்ளது", என்று பேசுகிறது. ஆனால், உண்மை அதுதானா? தனி மனிதன் எவனும் தன்னைப் பிறருக்கு ஒப்புவிக்கிறான் என்பது எவ்வளவு தூரம் பிரதி உபகாரங்களைப் பொறுதிருக்கிறதோ? சிந்திக்கிறவர்களுக்கு மட்டுமே தெரியும். ஆட்டுக்கடா புலியிடம் தன்னைப் பாதுகாக்கக் கேட்டுக்கொள்ளுமா? இதைத் தெளிவாக விளக்குகிறான் ரூஸ்ஸோ!

"ஒரு சமுகம் எவ்வித பிரதிபலனுமில்லாமல் தன்னைப் பிறருக்கு ஒப்புக்கொள்கிறது என்று சொன்னால் — அந்த இனம் முட்டாள்கள் நிறைந்ததாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அப்படி ஒப்புக்கொள்வது நியாயமற்றதுங்கூட. அது செல்லுபடியும் ஆகாது. மீறி ஒப்புக்கொள்வது பைத்தியக்காரத்தனமாகும்"

பைத்தியக்கார சமுகம் தன்னை ஒருமுறை மாற்றாருக்கு ஒப்படைத்து விட்டதாகவே வைத்துக்கொள்வோம். அந்தத் தலைமுறையினர் செய்துகொடுத்த அடிமைத்தன முறிச்சீட்டுக்கு வரும் தலைமுறைகளும் உடன்பட்டுத் தீரவேண்டும் என்பது என்ன நியாயம்? பாட்டன் செய்த தவறுக்கு பேரன் பழிவாங்கப்படுவது அநியாயமல்லவா? ஜனநாயகயுகம் என்றும், குடியரசு நாடு என்றும் பேசும் அரசசக்தி நீதி தவறக்கூடாது அல்லவா? **வெள்ளையரிடம் அடிமைப்பட்ட திராவிடம் வடநாட்டாரிடமும் அடிமையாகவே வாழவேண்டும் என்பது என்ன நியாயம்?** தன்னுடைய தலைமுறையினர்பட்ட அடிமை வாழ்வைத் தற்கால தலைமுறையினரும் ஏற்க வேண்டும்என்பது நியாயமல்லவே ...குடியரசு அரசாங்கம் என்ன செய்யவேண்டும்? அதைத்தான் ரூஸ்ஸோ தெளிவாக விவரிக்கிறான்.

"தர்ம நியாயமான அரசாங்கமாக இருக்குமானால்—அந்த அரசாங்கம் — தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளவோ அல்லது நிராகரிக்கவோ ஒவ்வொரு தலைமுறையினருக்கும் உரிமை அளிக்கவேண்டும்"

உரிமையை மற்றவனிடமிருந்து பெறுகிறவரை சமத்துவம், சகோதரத்துவம் பேசும் சக்தி—உரிமையைப் பெற்றதும் அவைகளை மறந்து, பழைய ஆட்சியின் ஆணவப் போக்கையே மேற்கொள்கிறது. தன்னைவிடப் பலசாலியை எதிர்க்க தன்னொத்தவர்களை ஒன்று சேர்க்கிறது. பலசாலியை வீழ்த்தியதும் தன்னைவிடப் பலவீனர்களை அடக்கி ஆள்கிறது. அதற்குத் தன்னுடைய பெருவாரியான பலத்தையும் காட்டுகிறது. கத்தியை, பழம் நறுக்கவும் பயன்படுத்துவார்கள்; கழுத்தை அறுக்கவும் பயன்படுத்துவார்கள். கத்தி போன்ற ஜனநாயகத்தை கழுத்தை அறுக்கவும் பயன்படுத்துவார்கள். கத்திபோன்ற ஜனநாயகத்தை கழுத்தை அறுக்க மட்டுமே பயன் படுத்துதல் எவ்வளவு இழிவு?

அடிமைத் தனத்தை விலக்கத் துடிக்கும் விடுதலை வீரர்களைப் பார்த்து ஜனநாயகக் கத்தியை நீட்டுகிறார்கள். சட்டப்படி பெருவாரியான அவர்களின் தீர்ப்புப்படி நீங்கள் விடுதலை கேட்பது குற்றம் என்கின்றனர். ஆளும் சக்தியின் பலத்தால் எதிர்சக்திகள் ஒற்றுமை இன்றி நலிவடைகிறது. சிறுபான்மையோரை அடக்கி ஆள்வதே பெரும் பிழை என்கிறான் ரூஸ்ஸோ......! சிறுபான்மையோரின் உரிமைகளைத் தெளியவைக்கிறான்.

"பத்துப்பேர் விருப்பப்படாத போது, தொண்ணூறுபேர் மட்டும் ஒன்று சேர்ந்து ஓர் எசமானைத் தேர்ந்தெடுக்கிற உரிமையை எங்கிருந்து பெற்றார்கள்? அத்தேர்தலை அங்கீகரியாத சிறுபான்மையான மக்கள் மேற்படி பெரும்பான்மையோருடைய முடிவுக்குக் கட்டுப்பட வேண்டும் என்று கூறுவதில் என்ன நியாயமிருக்கிறது?"

ஜனநாயகத்தைச்சரியாக அலசுகிறான் ரூஸ்ஸோ. 'பெரும்பான்மை' எனும் பேதத்தால் எத்தனை இடர்ப்பாடுகள் ஜனநாயகத்தில்...! இதற்கு விமோசனம் தான் என்ன?

விடுதலை விரும்பும் சமுகத்தை நிபந்தனை இன்றி அடிமைத் தனத்திலிருந்து விடுவிப்பதேயாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீன போர்க் கருவிகளைக் காட்டி ஏய்ப்பது நாகரிகமல்ல! எந்த நாடும் இக்காலத்தில் தனித்து வாழ முடியும்! அல்ஜீரிய புரட்சி எதைக் காட்டுகிறது? அங்கேரி எழுச்சி எதை நிரூபிக்கிறது? சூடான் சுதந்திரம் எதை விளம்புகிறது? டாங்கனீகாவின் விடுதலை எதை நிருபித்தது? இந் நூற்றாண்டில் தனித்து வாழ முடியாது என்பதையா? மாற்றார் நமக்குக் கடன் கொடுக்கமாட்டார்கள் என்பதையா?

ஜனநாயகத்திற்குத் தூய்மையானகடமையைச்செய்வதென்பது பெரும்பான்மையில் இல்லை. அதிகார பலத்தில் இல்லை. அன்பான பண்பில் மின்னுகிறது. அடிமைத் தனத்தை அகற்றுவதில்தான் ஜனநாயகத்தின் உண்மையான உருவமும் உயிரும் வாழ்வது தெரியும்.

தனது பிறப்பாலும்வழிமுறைப் படியும் தமக்கே ஆளும் பாத்தியதை உண்டு என்று நடக்கின்றனர் சிலர். "ஒவ்வொருவனும் தனது பிறப்பால் ஒரு குறிப்பிட்ட பதவியைப் பெறுகிறான்", என்று

(11-ம் பக்கம் பார்க்க)

அழகு ஆடுகிறது

வானத்தில் வட்டமிடும் வெண்ணிலவைப் பார்த்துக் கொண்டே இரவு உணவுக்குப் பின் சாய்வு இருக்கையில் சாய்ந்திருந்தேன். தென்னகத்து நல் முத்துக் கடல் அலையின் உச்சி மோந்து வரும் தென்றல் உடலுக்கு இதமளித்தது. உள்ளமும் உடலும் ஒருங்கே மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கி இருந்த அந்த நேரத்தில் "புதுப்பைத்தியம் நம் ஊருக்கு வந்திருக்கிறதாம் அடுத்த வீதியில். போய்ப் பார்ப்போம் வா' என்று சிறுவன் ஒருவன் தன் இளம் தோழர்களை அழைக்கும் குரல் கேட்டது. வானத்து வெண்ணிலவும், பொதியத்தின் தென்றலும் எனக்களித்த இன்பத்தை 'பைத்தியம்' என்று பையன் சொல்லிச் சென்ற சொல்லால் தொடர்ந்து அனுபவிக்க முடியாதவனாக ஆகிவிட்டேன். என் நினைவு சட்டென்று "கிள்ளை" என்ற ஊருக்குப் பயணமாயிற்று.

கிளிகள் அதிகமாக இருந்ததாலோ என்னவோ அந்தச் சின்னஞ் சிறிய ஊருக்குக் கிள்ளை என்று தமிழர்கள் பெயரிட்டிருந்தார்கள். வரப்பெடுத்த வயலும் —ஆறு தேக்கிய நல் வாய்க்காலும், நெடிது நிற்கும் தென்னைகளும், கனி குலுங்கும் மாமரங்களும் அந்த ஊருக்கு அழகைச் சேர்த்தன. நகரத்து வாடையே வீசாத கிள்ளையில், நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் விழ, மேனி கருகக்கருகப் பாடுபடும் உழவர் பெருமக்கள் தான் அதிகம் வாழ்ந்து வந்தார்கள். கலப்பை தூக்கி முன்னாலே செல்லும் காளையரையும்—கஞ்சிக் கலயம் தாங்கிப் பின்னாலே செல்லும் மறக்குல மங்கையர்களையும் காணும்போதெல்லாம், பண்டைய தமிழகத்துக் காட்சிகள் பலவும் என் நினைவுக்கு வரும். கள்ளமற்ற உள்ளமும், கடமையைச் செய்யும் பண்பும் கொண்ட மக்கள் வாழ்ந்த அந்த ஊருக்குத்தான் ஓராசிரியனாகப் பணியாற்றச் சென்றிருந்தேன்.

உணவுச் சாலையோ — உறைவிடமோ இன்றித் தவித்த எனக்கு அஞ்சலையின் வீடுதான் புகலிடமாயிற்று. உணவும் உறையுளும் தன் இல்லத்திலேயே வைத்துக்கொள்ளும்படி அஞ்சலையின் அப்பா கந்தன், சொன்னார்.

அஞ்சலையைக் காணும்போதெல்லாம் "அழகு ஆடுகிறது" என்ற புத்தகம்தான் என் நினைவுக்கு வரும். ஆம்! அவள் நடையில், உடையில், மொழியில், பார்வையில், சிரிப்பில்—எல்லாவற்றிலுமே தனியானதோர் "அழகு" ஆடிக்கொண்டுதான் இருந்தது!

ஜே. எஸ். இராசு

"வாத்தியார் தம்பி! இந்தக் கடுதாசியைப் படித்துச் சொல்லுங்க" என்றார் அஞ்சலையின் அப்பா என்னிடம் ஓர்நாள். நான் கடிதத்தைப் பிரிப்பதற்குள் அசைந்தாடும் பூங்கொடிபோல், தன் தன் தாயுடன் வந்தாள் அஞ்சலை.

"அன்புள்ள மாமாவுக்கும், அத்தைக்கும், அஞ்சலைக்கும் மருமகன் பணிவாக எழுதுவது, நலம். அடுத்த மாதம் தமிழுக்குப் பதினைந்தாம் நாள் நல்லூருக்கு எல்லப்பன் மகன் செல்லப்பன் இங்கிருந்து வருகிறார். ஐந்து புதுச் சேலைகளும், பத்துச் சாக்கெட்டுத் துணிகளும், பணம் இருபது ரூபாயும் அவரிடம் கொடுத்தனுப்புகிறேன். பெற்றுக்கொண்டு பதில் எழுதவும். அவைகள் அனைத்தையும் அஞ்சலைக்கே கொடுத்துவிடுங்கள். உங்கள் இருவருக்கும் பின்பு வருவோர் வசம் கொடுத்து அனுப்புவேன். இப்படிக்கு மருமகன் அழகன்.

கடிதத்தின் கடைசி வரிகளைப் படிக்கும்போதே அஞ்சலையை அவள் அம்மா கடைக்கண்ணால் பார்த்துச் சிரித்தாள். "எங்களைப் பற்றிய நினைவே இல்லாமல் உன்னையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்போலிருக்கிறது. கல்யாணம் நடந்துவிட்டால் எங்களை அடியோடு மறந்துவிடுவான்" என்று மகளிடம் தாய் செல்ல வார்த்தைகள் பேசினாள். "போ அம்மா, உன் தம்பி அப்படி எழுதினால் நான் என்ன செய்வேனும். எல்லாவற்றையும் எனக்கே கொடுக்கும்படி நானா அவருக்குச் சொன்னேன்" என்று தாய்க்கு மகள் கொஞ்சலாகப் பதில் சொன்னாள்.

அபிநய மொழியாள் அஞ்சலையும், அஞ்சலையைப் பெற்றெடுத்த அஞ்சுகமும் அங்கிருந்து சென்ற பின்னர் "என் மைத்துனனுக்குத்தான் அஞ்சலையைக் கல்யாணம் செய்துகொடுக்கப் போகிறோம். அழகன் போன ஆண்டு இங்கு வந்திருந்தான். இந்தப் பெண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு இங்கேயே இருந்துவிடப்பா என்று எவ்வளவோ படித்துப் படித்துச் சொன்னோம். ஏதோ சிலோனிலே கொட்டி வைத்திருப்பதை அள்ளி வரப்போனவன்போல "அடுத்த ஆண்டு வந்து திருமணம் செய்துகொள்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான். வருகிறேன், வருகிறேன் என்று கடிதம் போடுகிறானே தவிர, வந்த பாட்டைக் காணோம். முன்பெல்லாம் அங்கிருந்து நினைத்தால் புறப்பட்டு வரலாம். இப்போது சட்டம் மாறிவிட்டதுஎன்று எழுதியிருக்கிறான். வயது வந்த பெண்ணை எத்தனை நாளைக்குத் தம்பி வீட்டில் வைத்

திருப்பது? நெருப்பை மடியில் கட்டிக்கொண்டிருப்பது போல நானும் அவளும் இருக்கிறோம். இந்தப் பெண்ணும் அழகனையே கட்டிக்கொள்வேன் என்று பிடிவாதமாக இருக்கிறாள். இல்லை என்றால் எத்தனையோ பேர் வந்து பெண் கேட்கிறார்கள். எவனுக்காவது பிடித்து மூன்று முடிச்சுப் போட்டுவிட்டு நிம்மதியாக இருப்பேன். அந்தப் பயலுக்குப் புத்தி இல்லை. வந்தபோதே கழுத்தில் தாலியைப் போட்டிருந்தால் எனக்கு இந்தக் கவலையெல்லாம் இருக்காது." என்று கந்தன் என்னிடம் கூறினார்.

"அழகனையே மணந்துகொள்வேன் என்று உறுதியோடு இருக்கும் உங்கள் மகளைப்பற்றி ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள்" என்றேன்.

"என்னமோ போ தம்பி, அஞ்சலையின் கல்யாணம் நடந்தால்தான் எனக்கு நிம்மதி" என்று சொல்லியவாறே வயலைச் சுற்றிப்பார்க்கச் சென்றார்.

பகல் உணவைக் காலையிலேயே சமைத்துவைத்துவிட்டு, அஞ்சலையும் அவள் பெற்றோர்களும் அன்று கழனிக்குச் சென்றிருந்தார்கள். உச்சிப் பொழுதில் எனக்கு உணவு படைக்க அஞ்சலை அவசர அவசரமாகத்திரும்பி வந்தாள் "கொஞ்சம்நேரமாயிட்டதுங்க, ரொம்பப் பசியா இருக்கும்! மன்னிச்சுக்குங்க" என்று சொல்லிக்கொண்டே உணவு பரிமாறினாள். "அதனாலென்ன பரவாயில்லை". என்றவாறே சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தேன், இறுதியில் மோர் சோற்றை நான் பிசைந்து கொண்டிருக்கையில், மோரைப் போட்டுக்கொண்டே, "சார், உங்களை ஒன்று கேட்கிறேன்" — என்று இழுத்தாள் அஞ்சலை.

"என்ன அஞ்சலை? கேள், தருகிறேன்" என்றேன்.

"ஒன்றுமில்லைங்க. என் மச்சானுக்குத் தனியாக் கடுதாசி எழுதணும் என்று ரொம்ப நாளா எண்ணம். ஆனால் எழுத உங்களைப் போல் தெரிந்தவர்கள் கிடைக்கவில்லை. எனக்கும் எழுதத் தெரியாதுங்க, நான்சொல்றபடிகடுதாசி எழுதித் தந்தீங்கண்ணா அதை மச்சானுக்கு அப்படியே அனுப்பி விடுவேன். ஆனால் அப்பா அம்மாவுக்குத் தெரியக்கூடாது" என்றாள்.

மாகடலுக்கு நடுவினிலே—அங்கோர் கண்ணற்ற தீவினிலே இருக்கும் தன்னுடைய காதலனை எண்ணி எண்ணி ஏங்கும் அஞ்சலையின் எண்ணத்தை நான் முழுதும் அறிந்துகொண்டேன். அவளுடைய மச்சானுக்கு நான் கடிதம் எழுதியதே ஒரு தனியான அனுபவம். வேண்டுமென்றே அவளிடம் "எப்படி எழுதுவது" என்றேன். "முதலில் வணக்கம் வைத்து எழுதுங்கள்" என்றாள். "வணக்கம் எழுதியாயிற்று, அப்புறம்" என்றேன். "நல்ல வணக்கமாக எழுதினீர்களா" என்றாள். இரண்டு முறை 'வணக்கம்' என்ற தூய தமிழ்ச்சொல் அந்தப் பட்டிக்காட்டுப் பாவையின் வாயிலிருந்து வந்தபோது மிகவும் மகிழ்ந்தேன். அதோடு தன்னை மணக்கப்போகும் மச்சானுக்குத் தரவேண்டிய மரியாதையில் எள் அளவும் தவறக்கூடாது என்ற அவளின் பண்பை எண்ணிப் பெருமைப்பட்டேன். "போனவுடன் வந்து கல்யாணம் செய்துகொள்கிறேன் என்றீர்களே. ஏன் இன்னும் வராமல் இருக்கின்றீர்கள். என்னை மறந்துவிட்டீர்களா?" என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தாள். எழுதுவதைச் சற்று நிறுத்தி "உன் நினைவு இல்லாமலா புடவையும் சட்டைத் துணியும் கொடுத்தனுப்பினார்" என்றேன், சிரித்தவாறே. பற்களால் விரலைக் கடித்துக்கொண்டே, நாணத்தால் தலை குனிந்தாள். எழுதி முடித்ததும் படித்துக் காண்பிக்கச் சொல்லி, குமுத விழிகளை அகலத் திறந்து ஆர்வம் பொங்கப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். படித்து முடித்ததும், "நான் நினைத்ததைவிட நல்லா எழுதியிருக்கிறீர்களே" என்று தனது பாராட்டுதலைத் தெரிவித்து, அஞ்சலில் தபாலைச் சேர்க்க அஞ்சலை சிட்டாகப் பறந்தாள். காதல் உலகிலே கானம் பாடத் துடித்து நின்ற அஞ்சலையின் ஆசை விரைவிலே கைகூடட்டும் என்று எனக்குள்ளேயே வாழ்த்தினேன்.

அவளுடைய அஞ்சல் இலங்கையைச் சேர்ந்த ஒருகிழமை கழித்து, அப்பாவுக்கும் மகளுக்கும் அழகன் தனித்தனியே கடிதம் போட்டிருந்தான். ஊருக்கு வருகிற தபால்கள் எல்லாவற்றையும் அஞ்சலாளர் என்னிடமே தந்து போவாராதலால், அஞ்சலைக்கு வந்த கடிதத்தை தனியே எடுத்து வைத்திருந்தேன்.

அப்பாவுக்கு வந்த கடிதத்தில் தனக்கென்று சிறப்பான பகுதிகள் இல்லை என்று கண்டதும், அஞ்சலையின் முகம் கறுத்துச் சுருங்கியது. அவள் பெற்றோர் இல்லாதபோது அழகன் அஞ்சலைக்கு எழுதியகடிதத்தைப்பற்றிச் சொன்னேன். படித்துக் காண்பிப்பதற்குள் அவள் முகத்தில் இழைவிட்ட மகிழ்ச்சி ரேகைகளை என்னால் எண்ணவேமுடியவில்லை.

"விரைவில் வருகிறேன்; மணம் புரிவோம்; மகிழ்வோம்." என்ற அழகனின் கடிதம் வந்தது முதல் அஞ்சலை தனிக் களையுடன் விளங்கினாள். ஈழத்துப் புடவைகளைத் தன் தளிர் மேனியில் உடுத்திக்கொண்டு அந்த ஊரில் அவள் நடமாடும்போது "ஏது அஞ்சலை புதுச்சேலை" என்று கேட்பவர்களுக்கு "என் மச்சான் அனுப்பினார்" என்று பெருமையுடன் சொல்லி மகிழ்வதை நானே சில நேரங்களில் பார்த்திருக்கிறேன்.

*

திடீரென்று "இலங்கையில் குழப்பம்" என்று பத்திரிக்கைகள் எல்லாம் செய்திகளைத் தாங்கி வந்தன. எனக்கு நாளிதழ்கள் வருமாதலால், இலங்கையில் நடக்கும் சம்பவங்களை அறியமுடிந்தது. இலங்கையில் குழப்பம் துவங்கிப் பத்து நாட்கள் கழித்து அழகன் எழுதி இருந்த கடிதம் இலங்கையின் உண்மையான நிலைமைகளை மேலும் விளக்கிற்று. "இலங்கை

முகவரி மாற்றம்

"திராவிடன்"

(சோமு அச்சகம்)

16/17, திருநாவுக்கரசு முதலி தெரு, பெரம்பூர், சென்னை-11.

(ரயில் நிலையம் அருகில்)

குறிப்பு:— என். வி. நடராசன் அவர்களுடன் அஞ்சல் மூலமோ நேரிலோ தொடர்புகொள்ள விரும்பும் தோழர்கள், இனி இம் முகவரிக்கே தொடர்புகொள்ளுமாறு வேண்டிக்கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

நிர்வாகி

திராவிடன், சென்னை-11.

யில் உள்நாட்டுக் குழப்பம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. தமிழுக்கு உரிய இடம் தரவேண்டுமென்று இங்குள்ள தமிழர்கள் கேட்பதற்காகச் சிங்களவர்கள் கோபித்துக்கொள்கிறார்கள். சிங்கள வெறியர்கள் தமிழர்களை மனிதர்களாக இங்கு கருதுவதில்லை. சிங்கள அரசாங்கம் தமிழ்த் தலைவர்களை இரவோடு இரவாகக் கைதுசெய்துவிட்டார்கள். தமிழர்கள் வாழும் பகுதிகளில் மட்டும் ஊரடங்குச் சட்டம் போட்டுச் சிங்களவர்களை நடமாடவிட்டிருக்கிறார்கள். தமிழர்களிடமிருந்த தற்காப்பு ஆயுதங்களைப் பறித்துக்கொண்டார்கள். தமிழர்களை அடித்து விரட்டுகிறார்கள்; சுட்டுத் தள்ளுகிறார்கள். தமிழர்கள் வாழும் வடபகுதி கிழக்குப் பகுதிகளில் பயங்கர ஆயுதம் தாங்கிய இராணுவம் நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. கொழும்பிலே தமிழர்களின் கடைகள் கொள்ளையடிக்கப்படுகின்றன. யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழர் வீடுகள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. தமிழ்ப் பெண்களின் மேலாடைகளைக் கழற்றி அவர்கள் முதுகில் "சிறீ" என்ற வார்த்தையைத் தாரினால் எழுதுகிறார்கள். "உன் வயிற்றில் இருப்பது தமிழ் மகன் தான். எனவே அவனையும் கொலை செய்வேன்" என்று கற்பவதியாக இருந்த தமிழ்ப்பெண்ணைச் சிங்களவர் குத்திக் கொன்றிருக்கிறார்கள். இங்கு தமிழர்களின் உடலுக்கும் உடைமைக்கும் பாதுகாப்பு இல்லை. எந்த நேரத்தில் என்ன நேருமோ என்ற கவலைதான். குறிப்பாகச் சொல்லவேண்டுமானால், பக்கத்து மளிகைக்கடைக்குச் சென்று உப்புப் புளி போன்ற சாமான்கள் வாங்கிவரவேண்டும் என்பதுகூட, உயிரைப் பயணம் வைத்து ஈடுபடும் காரியமாக இருக்கிறது. தபால்கள் பரிசீலிக்கப்பட்டுத் தாமதமாகவே கிடைக்கின்றன. தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிக்கைகள்கூட இங்கு தடைசெய்யப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ்நாட்டுக்குவர இலங்கை அரசாங்கத்தில் விண்ணப்பித்துள்ளேன். உத்தரவு கிடைத்ததும் வந்துவிடுகிறேன்" என்று எழுதியிருந்தான்.

அழகனுடைய நிலைமை விளக்கக் கடிதம் கிள்ளையில் பெரிய பரபரப்பையும் திகிலையும் உண்டாக்கிவிட்டது. சிலோனில் இருப்பவர்களின் உறவினர்கள் பலரும் "மட்டக்களப்பில்" என்ன ஆயிற்று, "கொத்தமல்லியில் கொலை நடந்ததா" என்று கேள்விக் கணைகளால் என்னைத் துளைத்தவண்ணம் இருந்தார்கள். வியாபாரம் காரணமாகவும், நிலத்திற்கு இராசாயன உரம் வாங்கச் சென்றதின் பேரிலும் மாவட்டத் தலைநகருக்குச் சென்று திரும்பியவர்கள் இலங்கையில் நடக்கும் அட்டூழியத்தைப்பற்றித் தாங்கள் அங்கு கேட்டறிந்தவைகளைக் கதைகதையாகச் சொன்னார்கள். இவைகளைக் கேட்ட அஞ்சலையின் பெற்றோர்களும், குறிப்பாக அஞ்சலையும் அதிகம் கலங்கிப் போனார்கள். "உடனே புறப்பட்டு வா. கலாட்டாவில் தலையிடாதே" என்று கந்தன் அழகனுக்குக் கடிதம் எழுதச் சொன்னார். அதோடு அஞ்சலை சொன்ன செய்திகளையும் சேர்த்து அழகனுக்குக் கடிதம் எழுதினேன்.

இலங்கையில் கலகம் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்த வண்ணம் இருந்தது. அன்பையும் அறத்தையும் பரப்பி 'ஆசியாவின் சோதி' என்று உலகத்தவரால் அழைக்கப்படும் புத்தரின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு, புத்த சந்நியாசிகள் கொலைவாளும் கையுமாகத் திரிந்து கலகத்தைப் புதுப்பித்தவண்ணம் இருந்தார்கள். பண்டாவின் அரசு கடமை தவறிச் சிங்கள வெறியர்களுக்கு ஆதரவு அளித்து வந்தது.

இலங்கை வாழ் தமிழர்களின் இயம்பவொண்ணா இன்னல்களைப் பற்றி எண்ணிய வண்ணம் அஞ்சலையின் வயல் பக்கம் போனேன். மாலை நேரத்தில் மரத்தின்மேல் இருந்து, கம்பங்கொல்லைக்காவல் புரிந்தபடியே பாடிக்கொண்டிருந்தாள் அஞ்சலை.

தன் இதயத்து எண்ணங்களை—ஆசைகளை நாட்டுப்புறத் தமிழில் கள்ளம் கவடமின்றி — கட்டுப்பாடற்ற சூழலில் அஞ்சலை பாடியது தன் மச்சானின் வருகையைக் கணம் தோறும் எதிர்நோக்கிய வண்ணம் இருக்கிறாள் என்பதைக் காட்டிற்று. என்றாலும், குரலில் சோகமும், ஏக்கமும் கலந்திருந்தது. குழப்பம் நடந்த நாட்களில் அஞ்சலையின் அழகு முகம் களையிழந்து காணப்பட்டது. அவள் கண்களில் எப்போதும் மின்னிடும் ஒளி குன்றியிருந்தது. நடையில் மிடுக்கோ, பேச்சில் சுவையோ, பார்வையில் உணர்வோ இல்லாது இருந்தாள். ஒரு நாள்,

"ஏன் சார்! என் மச்சான் எப்போது வருவார்" என்றாள் ஏக்கம் நிறைந்த குரலில்.

"வந்துவிடுவார் அஞ்சலை. கவலைப்படாதே" என்றேன். என்னுடைய பதில் அந்த நேரத்தில் மட்டும் அஞ்சலைக்கு ஆறுதல் அளித்தது என்பதையும், மற்ற நேரங்களில் கவலையோடுதான் இருக்கிறாள் என்பதையும் கண்டேன்.

அழகன் வந்தவுடன் திருமணம் செய்துவிடவேண்டும் என்ற முடிவால் கந்தன், நல்ல விலை விற்றாலும் நெல்லைப் போடாமல் அரைத்து அரிசியாக்கி வைத்துக்கொண்டார். வெங்காயம், கொத்தமல்லி போன்ற பண்டங்களை மட்டும் விற்றுத் திருமணச் செலவுக்குக் கொஞ்சம் தொகை சேர்த்தார். முக்கியமான சாமான்களை வாங்கிப் பத்திரப்படுத்தினார். திருமணத்திற்கு வேண்டிய துணிகளை அழகனேகொண்டுவருவான் என்ற நம்பிக்கையில் அவைகளை வாங்காமல் விட்டுவிட்டார். கூரையைப் புதிதாக வேய்ந்தார். சுவருக்குச் சுண்ணம் அடிக்கும் வேலையை அஞ்சலையின் அம்மா செவ்வனே செய்துமுடித்தாள். அஞ்சலையை அவள் தோழியர்கள் கேலி மொழிகளால் அர்ச்சனை

பொதுநலப் போர்வைக்குள்ளே திரியும் வேஷதாரிகளைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தங்களைச் சீர்திருத்திக்கொள்ள வழி தெரியாதவர்களெல்லாம் உலகத்தைச் சீர்திருத்தப் புறப்பட்டுவிடுகிறார்கள்! என்னதான் வெளியில் கம்பீரத்தை அவர்கள் பாவனை செய்துகொண்டாலும், அவர்களுடைய ஊழல் அவர்களே அறியா வண்ணம் அவர்கள் தேடிக்கொள்ளும் புகழுக்கு முன்னே வெளி உலகுக்கு எட்டிவிடுகிறது. பாவம்! அடிப்படையில் ஒழுக்கம் அற்றவர்களின் சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் மற்றவர்கள் எங்ஙனம் மதிப்புக்கொடுக்கிறார்கள் என்பது அவர்களுக்கே தெரியாது.

செய்யத் துவங்கினார்கள். அழகன் வராமலே அஞ்சலையின் திருமணம் நன்கு விளம்பரமாகிவிட்டது. இவ்வளவு வேலைகளையும் செய்து முடித்துவிட்டு, "இனி, மேளம் கொட்டித் தாலிகட்ட வேண்டியது தான் தம்பி பாக்கி" என்றார் கந்தன் என்னிடம்.

எல்லோரும் எதிர்பார்த்ததைப் போல் புறப்படும் தேதியையும் தமிழகம் வரும் தேதியையும் குறிப்பிட்டு அழகன் கடிதம் அனுப்பினான். அன்று முதல் அஞ்சலை அகமும் முகமும் மலர விளங்கினாள். எதிர்பார்த்த ஒன்று இனிதே நடைபெறப் போவதைப் பற்றிப் புதிய மனக்கோட்டைகள் கட்டிவந்தாள் என்பதை அவளது புதிய போக்குக் காட்டிற்று.

அந்த நாளும் வந்தது. அதற்கு முதல் நாளே அழகன் வந்து இறங்கும் நகரத்திற்கு கந்தன தன் உதவி ஆளுடன் சென்றார். அழகனை அப்பா அழைத்துவரும் போது வீடு அழகாக இருக்க வேண்டும் என்று அஞ்சலை திண்ணைகளிலும் முற்றத்திலும், உள் வீட்டிலும் கோலம் போட்டாள். அழகன் ஊரை நெருங்கிய உடனே வீட்டில் விளக்கேற்றி வைக்கவேண்டும் என்பதற்காக அழுக்கேறி இருந்த வெண்கல விளக்கைத் துலக்கி எண்ணெயும் திரியும் இட்டுத் தயாராக வைத்தாள். ஆனால் மூன்று நாள்வரை விளக்கேற்ற வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விட்டது. கந்தனுக்குத் துணையாகச் சென்றவர் மட்டும் சோர்வுடன் திரும்பினார். "அழகன் வரவில்லை. இன்றோ நாளையோ வந்தால் அழைத்து வருகிறேன் என்று சொல்லி என்னை அனுப்பி விட்டார்" என்றார். அவருடைய வருகைக்குப் பிறகு தாயும் மகளும் கண்ணீர் விட்டபடியே இருந்தார்கள். உணவுகூடச் சமைக்கவில்லை. நான் மட்டும் ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்.

இரண்டு நாள் சென்று கந்தன் மட்டுமே திரும்பி வந்தார். "காத்துக்காத்துக் கண் இரண்டும் பூத்துப்போச்சு, காணவில்லை. என்ன தடங்கலோ — ஏதோ தெரியவில்லை" என்று அவரும் புலம்பியபடி சொன்னார். அன்று மாலை சிலோனிலிருந்து தபால் வந்தது. விரைவாக உடைத்துப் படித்தேன்;

அன்புள்ள கந்தன் அவர்கட்கு,

அழகனின் நண்பன் குமரன் எழுதியது.

"அழகனும் நானும் தமிழ் நாட்டுக்கு வரப் புறப்பட்டுத் தோட்டத்திலிருந்து இரயில் நிலையம் நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த போது, சிங்களக் குண்டர்களும், புத்த சந்நியாசிகளும் திடீரென்று கொள்ளைக்கூட்டம் போல் வளைத்துத் தாக்கினார்கள். ஒரு நொடியில் எங்களோடு வந்தவர்களில் நால்வரை ஆயுதங்களால் குத்தினார்கள். பயந்து ஓடிய எங்களையும் தாக்கினார்கள். பொருள்களையும் பணத்தையும் பறித்துக் கொண்டு ஓடினார்கள். கத்தியால் குத்தப்பட்டவர்களில் நமது அழகனும் ஒருவன். அவனை உடனே வீட்டுக்கோ--மருத்துவ மனைக்கோ தூக்கிச்செல்ல என்றால் முடியவில்லை. காரணம் என் வலது காலை குண்டன் ஒருவன் கழியால் அடித்ததால் அது முறிந்து போயிற்று. தள்ளாடித் தள்ளாடி அழகன் குற்றுயிராய்க் கிடக்கும் இடத்திற்குப் போனேன். அதற்குள் கொடுவாள் வெட்டுகளுக்குப் பலியானவர்கள் மூன்று பேர் இறந்துவிட்டார்கள். அழகன் உடலெங்கும் வெட்டுக்காயங்களுடன் கிடந்தான். இரத்தத்தைக் கண்டதும் எனக்கும் மயக்கம் வந்துவிட்டது. கால் வலியோடு அவன் அருகில் நானும் கத்திக்கொண்டு கிடந்தபோது 'அஞ்சலை அஞ்சலை' என்று வாய்விட்டுக் கதறினான். மயக்கம் தெளிந்து நான் எழுந்த போது அழகன் இறந்துவிட்டிருந்தான். பிறகு அப்பக்கம் வந்த நமது தோட்டத் தொழிலாளர்களைக் கொண்டு அழகனையும் பிறரையும் அடக்கம் செய்தேன். முறிந்துபோன என் காலுக்குச் சிகிச்சை செய்யக்கூட இங்குள்ள அரசாங்க மருத்துவர்கள் சிங்களவர்களாக இருப்பதால் மறுத்து விட்டார்கள். தோட்டத்துத் துரைக்கு எழுதினேன். அவரும் இதுவரை கவனிக்கவில்லை. நாட்டு முறையில் கட்டுக்கட்டி வருகிறேன். இனி நமது தாய்ப்பூமிக்கு வருவேன் என்பது சந்தேகந்தான். இந்த உலகில் தமிழர்களாகப் பிறந்துவிட்டோம் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக--குற்றத்திற்காக நமது மக்கள் இப்படி நாயினும் கீழாய் நலியவேண்டி இருக்கிறது. அழகன் இறந்ததைப்பற்றி வருந்தப்படுவீர்கள். என்ன செய்வது? எப்படி ஆறுதல் சொன்னாலும் அது வீணானது என்பதை அறிவேன்".

அழகன் இறந்துவிட்டான் — சிங்கள வெறியர்களால் குத்திக் கொல்லப்பட்டான் என்று படிக்கும் வரைதான் எல்லோரும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு அழ ஆரம்பித்து விட்டார்கள். நான் மட்டும் கலங்கியவாறே முழுவதையும் படித்தேன். காட்டிலிருந்து வந்த அஞ்சலைக்கு யாரோ வழியிலேயே செய்தியை அறிவித்து விட்டார்கள். 'மச்சான்—மச்சான்' என்று கத்தியபடியே ஓடிவந்தாள். அம்மாவையும் மற்றப் பெண்களையும் கட்டிப்பிடித்துக் கதறினாள். கதறிய பின் மயக்கம்போட்டுக்கீழே சாய்ந்தாள். தம்பி இறந்ததைக்கூடக் கொஞ்சம் மறந்துவிட்டு மகளுக்கு ஆறுதல் சொல்ல ஆரம்பித்தாள் அவள் அம்மா. முகத்தில் நான் நீர் தெளித்தேன்--பயனில்லை. என் சொந்த உபயோகத்திற்கு வைத்திருந்த தைலத்தைத் தேய்த்துவிடச் சொன்னேன். காற்றோட்டமான இடத்தில் படுக்கவைத்தோம். அன்றிரவு முழுதும் பேசாமல் இருந்தாள். காலையில் பக்கத்துஊர் நாட்டு வைத்தியர் வந்து கலிக்கம்போட்டார். கண்ணீர் வந்தது; சிறிது அசைந்து கொடுத்தாள். விழித்துவிழித்துப் பார்த்தாள். பெற்றோர்கள் துடித்தார்கள். ஊரார் கலங்கியதோடு பரிதாபப்பட்டனர். அஞ்சலை உணவைத்தள்ளினாள். அடுத்த நாள் இரவு நடுச் சாமத்தில் பாடினாள். கம்பங் கொல்லைக் காவலின் போது மரத்தில் உட்கார்ந்து பாடிய பாட்டு அவளுடைய நினைவுக் கடலில் அலைமோதிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தேன்.

தனக்காகாகத் தானே உழைக்கையில் மனிதன் ஒரு துரும்புபோல் இருக்கிறான். ஆனால் அருள், அன்பு, நீதி போன்ற அறங்களை எடுத்துரைப்பவனாக மாறியவுடன் தலைவனைப் போலாகிவிடுகிறான். அவன் சொல் எல்லா நாடுகளிலும் செலவாணியாகின்றது; எல்லா மனிதர்களும்—அவனுடைய பகைவர்கள்கூட—அவனுடைய நண்பர்களாகி அவனுடைய சொல்லுக்குச் செவிசாய்க்கிறார்கள்.

அடுத்து வந்த நாட்களில் அஞ்சலை தன்னுடைய நிலை மறந்தாள், ஆடை நெகிழ்வதைக்கூட அறியாத நிலை பெற்றாள். யாரையும் அடையாளம் கண்டு கொள்ளாதவள் போல் உளறினாள். பைத்தியம் என்ற சொல்லுக்குப் பாத்திரமானாள். தன் ஒரே மகளின் வாழ்வு சிதறிப் போனதைப் பார்த்துப் பார்த்து அஞ்சலையின் பெற்றோர்கள் அலறினர். இவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது எனக்கு வேதனையாக இருந்தது. சென்னை பைத்தியக்கார மருத்துவ மனைக்கு அனுப்புமாறு கந்தனை வேண்டினேன். என் யோசனையை அவர்கள் கேட்கும் நிலையில் இல்லை. எனவே, இப்போது, நான் இருக்கும் ஊருக்கு மாற்றிக் கொண்டேன். அஞ்சலையை நான் கடைசியாகப் பார்க்குப்போது முழுப் பைத்தியமாக மாறி இருந்தாள். அப்போதும் "மச்சான் வருவாரென்று... ...." அவள் முன்பு வயலில் பாடிய பாட்டைத்தான் பாடிக்கொண்டிருந்தாள்.

அழகு 'ஆடுகிறது' என்ற வார்த்தைகளுக்கு இலக்கியமாகத் திகழ்ந்து, மலர்ந்து மணம் வீசிக்கொண்டிருந்த அஞ்சலையை சென்னைக்குப் போனபோதுபார்த்தேன். ஆனால் திரும்பி வரும்போது அந்த 'ஆடும் அழகைக்' காணமுடியவில்லை. அன்று அஞ்சலையிடம் 'அழகு' அழகாக ஆடிக்கொண்டிருந்தது. இன்று அந்த 'அழகு, அலங்கோலமாக அவலட்சணமாக ஆடுகிறது.

அஞ்சலையின் வரலாற்றைப் புரட்டிப்பாத்தவுடன் சிந்தனையில் ஆயிரமாயிரம் அஞ்சலைகள்தோன்றினர். அஞ்சலையைப் போன்று எத்தனை ஆரணங்குகள் இலங்கையிலே தங்கள் இல்லத்துத் தலைவர்களை — காதலர்களை இழந்து தவிக்கிறார்களோ? எத்தனை காதலர்களுக்கு அழகனுக்கும் அஞ்சலைக்கும் கிடைத்த கசப்பான அனுபவங்கள் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனவோ? ஒரு காலத்தில் உலகிற்கு கடல் முத்தை விற்கச் சென்ற தமிழர்களின் வழித்தோன்றல்கள் இன்று இத்தனை கொடுமைகளுக்கும் ஆளாகித் தவிக்கின்றார்கள். இவைகளை ஏன் என்று கேட்க நாதியில்லை. "ஆனால் அகில இந்தியா" பேசவும் டெல்லிப் பெருநகரத்திலிருந்து உலகத்து நாடுகளுக்கெல்லாம் வெண்புருக்களை பறக்கவிடவும், பாருக்கெல்லாம் பஞ்சசீலம் போதிக்கவும் நேருவுக்கு நேரமிருக்கிறது. "அவருடைய அரசியல் அடிமையாக இருப்பதுதான் பச்சைத் தமிழனாகிய எனக்கு இச்சையாக இருக்கிறது" என்று சொல்லக் காமராசருக்கு இனிக்கிறது. அல்லற்படும் அஞ்சலைகளின் கண்ணீரைப் போக்க நேரு — காமராசர் போன்றவர்களின் கருத்துக்கள் விளக்கமுறத் தாயகத்து வீரர்களின் விடுதலைப் போரினால்தான் முடியும் என்று எண்ணியபடியே மீண்டும் சாய்வு இருக்கையில் சாய்ந்திருந்தேன். முகிலைக் கிழித்து வெளிவந்த நிலவு மங்கை தனது தோழிகள் — நட்சத்திரங்கள் உறங்கிவிட்டார்களா என்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பைத்தியத்தைப் பார்க்கச் சென்ற சிறுவர்கள் தங்கள் இல்லங்களுக்குத் திரும்பிச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

★

ஆபிரிகக் கண்டத்தில் 'சுண்டைக்காய்'போலிருக்கும் சின்னஞ்சிறிய நாடுகளில் ஒன்று கினி. பிரெஞ்சுப் பிடியிலிருந்து அண்மையில், விடுபட்ட இந்நாடு ஒரு உறுப்பினராகச் சேரப்போகிறது, ஐக்கிய நாடுகள் சபையில். இந்நாட்டினையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று, தீர்மானம் கொண்டுவரப் போகிறது, கனா. கனாவும் ஒரு சிறுநாடென்பதும், இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்புதான் விடுதலை பெற்றதென்பதும் யாவருக்கும் தெரியும். திராவிடத்தோடு ஒப்பிடும்போது, இவை மிகச்சிறிய நாடுகளாகும்! இவையெல்லாம், ரஷியா, அமெரிக்கா, பிரிட்டன் போன்ற பெரிய பெரிய நாடுகளுக்குச் சமமாக ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் அமரப்போகின்றன. ஏன் திராவிடம் விடுதலைபெற்று இந்நிலை பெறமுடியாது? உலக அரங்கில் உன்னத இடம் வகிக்க முடியாது?

6-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

அறுதியிட்டு கூறுகிறான் சாணக்கியன். இப்படிச்சொல்வதின்மூலம் அடிமைத்தனத்திற்கு ஆழ்ந்த ஆதரவைத் தருகிறான் சாணக்கியன். சமுகத்தில் ஆளவும் ஆளப்படவும் பிறப்பால் கற்பிப்பது எத்தனை பயங்கரம்?

அடிமைத்தனத்தை எந்தவிதமெல்லாம் உருவாக்குகிறார்கள்! பலமுள்ள சக்தி தன்னுடைய அதிகார ஆயுத பலத்தால் பலமில்லாத சக்தியை, நியாயத்தைக் கற்பித்து அடிமைப்படுத்துகிறது. பெரும்பான்மை ஜனநாயகம் என்று சொல்லிச் சிறுபான்மை சமுகத்தை அடிமை செய்கிறது. சிறுபான்மை சந்தர்ப்பவசத்தால் போலிப்பலம் பெற்றுப் பெரும்பான்மை சமுகத்தை அடிமைப்படுத்தி ஆளுகிறதே......! இப்படியெல்லாம் அடிமைத்தனம் எனும் கொடுமை வளர்க்கப்படுகிறது.

அடுத்து... சாதி, சமயங்களின் பெயரால் ஆண்டான் அடிமை முறை அமுலாக்கப்படுகிறது. பிறப்பிலேயே ஆண்டான்அடிமையைக் கற்பித்து — ஆளும் உரிமையை ஒருவனுக்கும், அடிமை உரிமையைமற்றவனுக்கும் வழங்குகிறது. ஆண்டவனின் நியதி அப்படி! அவன் தலைவிதி ஆள்கிறான்! உன் தலைவிதி அடிமையாக இருக்கிறாய்...! உன் சமுகம் அடிமைச் சமுகம்...! இவ்வாறெல்லாம் மனித சக்தியின் ஒருமித்த வலிமையைப் பிரித்துச் சதிசெய்துவிட்டார்கள். அடிமைத் தனத்தின் வளர்ச்சி இப்படியெல்லாம் வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. ஆள்வதும் அடிமையாவதும் ஆண்டவனின் நியதி என்போரை ரூஸ்ஸோ வேடிக்கையாக-குத்திக் குடைகிறான் தன் கேள்வி மூலம்.

"எல்லா அதிகாரங்களும் ஆண்டவனிடமிருந்துதான் வருகிறது என்று சொல்கிறார்கள், நிரம்பச்சரி! ஆனால், எல்லா நோய்களுங்கூடக் கடவுளிடமிருந்துதான் வருகின்றன...! அதனால் நாம் ஒரு மருத்துவனைக் கூப்பிடாமல் இருக்கிறோமா?"

இதற்கு என்ன சொல்கிறார்கள் ஆளப்பிறந்தவர்கள்? அடிமைகள் ஆர்த்தெழுவதை எப்படித் தடுக்கப் போகிறார்கள்?

★

அமெரிக்காவில் ★ வானொலி ★

வானொலியா? செச்சேச்சே! பெரிய தலைவலியாப் போச்சே இங்கே!!--என்று சலித்துக்கொள்வோர், ஏராளம் உண்டு நம் நாட்டில்.

ஆகாஷ்வாணிதானே! அது, ஆகாயத்தில்இருக்கிறதே ஒழியத் தரைக்கு எங்கே வருகிறது — மக்களுக்கெங்கே பயன்படுகிறது?— என்று, எரிச்சல் வரும் நமக்கு இங்குள்ள வானொலியைப் பற்றி நினைத்தால்.

இங்கு வானொலி இந்திக்கு ஒலி பரப்பி! வைதீகத்துக்கு வக்கீல்! இன்பத்தைக் கொலை செய்யும் இயந்திரம்! — எல்லாவற்றையும் விடச் சர்க்கார் தன்னைப்பற்றிப் பிரசாரம் செய்ய வைத்திருக்கும் ஒரு சாதனம்!

அமெரிக்காவில், வானொலி அமைப்பு இங்குபோல இல்லை.

இங்கு எல்லாம் சர்க்காருடையதாயிருக்கிறது — ஒரு 'தாசரி' அமைச்சராக வந்தால் 'பஜனை'களையே கேட்கச் சொல்வார் மக்களை—ஒரு 'சந்நியாசி' மந்திரியானால், சதா, சரபுர சப்தங்களையே கேட்டுச் சாக வேண்டும், நாம். ஒரு 'தர்பார்விரும்பி' சர்வாதிகாரி யென்றால், அவருடைய வீரப்பிரதாபங்களைத்தான் மணிக்கணக்கில் ஒலிபரப்புவார்கள்.

அமெரிக்காவில், இப்படியில்லை! அங்கு வானொலி தனிப்பட்டவர்களால் நடத்தப்படுகிறது. ஒன்று இரண்டல்ல, மொத்தம் 399-ஒலி பரப்பு நிலையங்கள் உள்ளன! இவைகள், ஒரு சங்கம் அமைப்பதுபோல நான்கு கம்பெனிகளாக இருந்துகொண்டு ஒலிபரப்பி வருகின்றன!!

இங்குபோல, ஆண்டுதோறும் 'லைசென்சு' என்று, சர்க்காருக்கு 'அழ'வேண்டியதில்லை. வானொலிகளுக்கு என, தனிப்பட்ட முறையில், கட்டணம் கட்டவேண்டிய அவசியமும் இல்லை.

அப்படியானால் எப்படி இந்த வானொலி நிலையங்களுக்கு வருமானம் வரும்? எப்படி இவைகள் இயங்கமுடியும்? என்று கேட்கலாம்.

விதவிதமான நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்கலாம்! 399 நிலையங்கள் என்பதால், எந்த வினாடியில் வேண்டுமானாலும், ஏதாவது ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கேட்கலாம்!! இதனால், தனது நிலையத்துக்கு நல்ல பெயர் வரவேண்டுமெனும் ஆசையில், ஒவ்வொரு நிலையமும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு, நல்ல நல்ல நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரிக்கின்றன.

இப்படி நல்ல நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரிக்கவேண்டுமாயின், நல்ல எழுத்தாளர்கள், நல்லகவிஞர்கள், நல்ல நடிகர்கள் வேண்டுமல்லவா? அதனால், சினிமாத் துறைக்கு அடுத்தபடியாக, இத்தொழிலிலீடுபடும் கலைஞர்களுக்கு, ஒவ்வொரு நிலையமும் ஏராளமான சம்பளம் கொடுத்துவைத்திருக்கின்றன.

இத்தனைக்கும் ஏது பணம்?— என்று, மீண்டும் கேட்கத்தோன்றும். இத்தனையையும் கொட்டித் தருகிறவர்கள், வியாபாரிகள் தானும்! தங்கள் தங்கள் வியாபாரப் பொருள்களை விளம்பரம் செய்யுமாறு சொல்லி, வழங்கும் பணத்தைக்கொண்டுதான், இந்த நிலையங்கள் வாழுகின்றன!!

ஏதாவது ஒரு நிகழ்ச்சி நடக்கும்போது, "தலைவலியா? ஆஸ்ப்ரோ சாப்பிடுங்கள்!!", "எல்லோரும் குடிப்பது ஒவோமால்டீ," என்பது போன்ற, உரத்த கூச்சல்கள், காதுகளையும் மனதையும் குடைகின்றன வென்றாலும், இதை நம்பித்தான் அவை பிழைக்கின்றன.

சில சமயங்களில், பெரிய கம்பெனிகள், தாங்களே ஒரு இடை நிகழ்ச்சியைத் தயாரித்து, அதை ஒலி பரப்பும்படி செய்வார்களாம்.

இதனால், வானொலி, வியாபாரிகளின் சாதனமாகவும்—அதே சமயம், மக்களின் விருப்பத்திற்கேற்ற இசைகளை அளிப்பதாகவும் இயங்கிவருகிறது.

சில வானொலி நிலையங்கள், இங்கே, 'ஆனந்த விகடன்' நடத்தியதுபோன்ற பகுத்தறிவுப் போட்டிகளையும் நடத்திப் பரிசுகள் வழங்குவதும் உண்டாம்.

இப்படியிருக்கலாமா! இது நல்லதா!!—என்று சிலருக்குக் கேட்கத் தோன்றும். நல்லதோ, கெட்டதோ, மக்களுக்குத் தொல்லையில்லாமல், இலவசத்தில், இன்னிசை கிடைக்கிறது அங்கே. இங்குபோல் தொல்லை கிடைக்கவில்லை.

★

அதிகமாக உணர்ச்சி வசப்படும் போது மனிதன் தன்னை மீறிச் சிரிக்கிறான், அழுகிறான், ஆத்திரப் படுகிறான். பெரும்பாலான மனிதர்கள் இந்தமாதிரி எப்போதாவது உணர்ச்சி வசத்தால் தன்னை மீறுகிறார்கள். ஆனால் இவர்களைத் தவிர எப்போதுமே தன்னை மீறிப் போய்க்கொண்டிருக்கும் சில தனி ரகத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் உண்டு. இவர்கள் கட்டுக்கடங்காதவர்கள். எப்போதும் ஏதாவது ஒரு வகையில் கடிவாளமற்ற குதிரை மாதிரி கனவேகத்தில் போய்க்கொண்டு இருப்பார்கள். படிப்பினாலும் பண்பாட்டாலும், பழக்க வழக்கத்தாலும் தன்னை மீறுகிற இந்தச் சுபாவத்தை நாசூக்காக மறைக்கவோ, அல்லது கட்டுப்படுத்தவோ இவர்களுக்குத் தெரியாது.

திருப்பார்வை திரும்பாததேனே!!

"ஒரு காலத்தில், ஏற்றத்தோடு வாழ்ந்தோம்; கடலோரங்களிலே வெளிநாட்டுக் கப்பல்கள் நின்றன எங்கள் நாட்டுப் பொருள்களை ஏற்றிச்செல்ல! ஓகோ, எங்கள் நாட்டுப் பொருள்கள் என்றதும் பூமித்தாய் வழங்கும் மிளகு பருத்தி போன்ற விளைபொருள்களை நாம் குறிப்பிடுவதாக எண்ணவேண்டாம். தொழிலிலும் சிறந்து விளங்கியவர்கள் நாங்கள். எங்களது ஆடையும், அணிகலனும், உங்கள் நாடுகளில் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வாங்கப்பட்டன. தொழில் செய்வதில் மட்டுமல்ல, அதை விற்றுப் பொருளீட்டும் வியாபாரிகளாகவும் இருந்திருக்கிறோம். ஆனால், இன்றோ! இன்றோ!!"

* * *

பெருமூச்சுடன் பேசியிருக்கிறார் — பெருமையுடன் வாழ்ந்தோம் என்பதற்கான விளக்கங்களை எடுத்து வழங்கி இருக்கிறார்— 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, ஐரோப்பிய நாட்டினரே, அன்புள்ள அமெரிக்கரே, நீங்களெல்லாம் வளர்ச்சி அடையாததற்கு முன்பே தொழில் செய்தவர்கள் நாங்கள் என்று முன்னாள் பெருமையை எடுத்துச்சொல்லி முழக்கமிட்டிருக்கிறார்.

நெய்யும் தொழிலும், நெஞ்சைக் கவரும் கைத்தொழில்கள் பலவும் கொண்டிலங்கிய நாடு இது; அத்தொழில்கள் மூலம் உற்பத்தியானவைகளுக்கு 'மார்க்கெட்' பிடித்துக் கப்பல்களில் ஏற்றி வாணிபம் நடாத்திய வல்லவர்கள் வாழ்ந்த நாடு இது; வளமெல்லாம் இன்றும் கொண்டிலங்கும் நாடு என்று உருக்கமாகவும் உணர்ச்சி வேகத்தோடும் எடுத்தோதியிருக்கிறார்.

68-வெளிநாட்டு விற்பன்னர்கள் அமர்ந்திருக்கிறார்கள் —பொருளாதார மேதைகள், பொன்னால் இப்பூமண்டலத்தை வளைக்கும் வாய்ப்புப்பெற்ற அதிபதிகள், உலக அரசியலையே உருவாக்கும் சக்திகொண்ட பிரபுக்கள் —அவர்களுக்கு மத்தியிலே நிமிர்ந்து நின்று, நிலவளத்தையும் ஒரு காலம் சிறந்திருந்த தொழில் வளத்தின் பெருமையையும் பன்னிப் பன்னிச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஏற்றம் பெற்றிருந்தோம்; இன்று வீழ்ந்தோம்!

300 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எங்கள் பொருள்களை ஏற்றிச்செல்ல உங்கள் கப்பல்கள் காத்துக்கிடந்தன.

அன்று நாங்கள் எசமானர்களாயிருந்தோம்! இன்று அலைகிறோம்.

என்று இன்றுள்ள வீழ்ச்சியையும் வெட்கப்படாமல் வெளியிட்டிருக்கிறார். ஒரு காலத்தில் ஏற்றம் பெற்றிருந்த இந்நாடு ஏன் இந்தச் சதிக்கு ஆளாயிற்று? வாழ்ந்த நாங்கள் வீழ்ந்த வகையென்ன? என்பதையும் உலகப் பேரறிஞர் முன்னிலையில் விளக்கத் தவறவில்லை. வாழ்ந்த நாடு ஏன் வீழ்ந்தது? ஆண்டவன் செயல் என்பார் நமது குருக்கள்! அவரும் அப்படித்தான் கூறுகிறார் "கடவுள் செயல்" தான் எங்களைப் பின் தங்கியவர்களாக்கிற்றென்று. ஆனால் அவர் கூறும் கடவுள் எது தெரியுமா? அக்கார வடிசிலும், ஆறுகாலப் பூசையும் கற்பூர ஆராதனையும், ஆயிரங்கால் மண்டபமும் கேட்கும் கடவுள் அல்ல!!

"இன்றுள்ள உலகில் எது கடவுள் தெரியுமா? தொழில் வளம்தான்! கம்யூனிஸ்டு நாடானாலும் சரி, கர்த்தரை வணங்கும் மேற்கத்தி நாடுகளானாலும்சரி, இன்று கடவுளைவிட மேலாகப்போற்றி, கவனம் செலுத்துவது, தொழில் வளம் பெருகுவதில்தான்."

தொழிற் கூடங்களே இன்று ஆலயங்கள்! உற்பத்தி செய்வதே அர்ச்சனை! உருவாகும் பொருளே கடவுள்! — என்று, ஒவ்வொரு நாடும், தொழில் வளர்ச்சியில் காட்டும் அக்கறையைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

அந்தக்கடவுள் இருக்கிறாரே! தொழில் எனும் பரமன், அவர் காணோம் இங்கு; இந்த 300 ஆண்டுக் காலத்தில், அந்தக் கடவுளை மறந்து விட்டோம். எனவே, வீழ்ந்தோம்—இன்று ஏங்கி நிற்கிறோம் என்று விளக்கமளிக்கிறார்.

ருஷ்யாவும் சரி, மேற்கத்திய நாடுகளும் சரி, வீரம் பேசிக் கொண்டாலும், விட்டேனா பார் என்று வீம்பு அடித்துக்கொண்டாலும், ஒவ்வொரு நாடும், தன்னிடமுள்ள தொழில் வளத்தை வைத்தே தத்தமது இத்தாப்பையும் கீர்த்தியையும் காட்டிக் கொள்கின்றன. அந்தளவுக்கு இன்றைய உலகில் தொழில் வளர்ச்சி முக்கியமானதாகி விட்டது.

அந்தத் தொழில் வளர்ச்சி, எமக்கில்லை.

பின் தங்கிவிட்டோம்.

எப்படிப் பின்தங்கினோம் எனின் —தொழில் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாததான, விஞ்ஞான அறிவும், தொழில்துறைக் கண்டுபிடிப்புக்களும் எமக்கு ஏற்படவில்லை.

*

"தொழில் வளர்ச்சி ஏன் ஏற்படவில்லை தெரியுமா? எங்கள் நாடு ஒன்றும் பாலைவனமல்ல!"

"எல்லா வசதியும், வளமும் உண்டல்லவா?"

"எல்லாமுண்டு!"

"பிறகென்ன! அவைகளைப் பயன்படுத்துவதற்குப் போதுமான மனிதசக்தி இல்லையாதோ?"

"சரிதான்! அதுவும் ஏராளமாகவுண்டு"

*

வளமுண்டு! மனித சக்தியுமுண்டு!! — இருந்தும், தொழில் வளர்ச்சி ஏற்படாமைக்குக் காரணம், மேல்நாடுகளில் வளர்ந்த விஞ்ஞான அறிவும், தொழிலறிவும் இங்கு வளராததுதான்.

இப்படி வளர்ச்சியடையாமல் 300-ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன.

மேனாடுகள், மிகவும் உயர்ந்துவிட்டன — நாங்களோ, வீழ்ச்சியுற்ற நிலையிலேயே இருக்கிறோம். வீழ்ச்சியுற்ற எமக்கு எழுச்சி உண்டா, இல்லையா? எமது நாடும் உங்களைப்போல ஆகவேண்டுமா, இல்லையா?

"300-ஆண்டுகளில் நீங்கள் பெற்றுள்ள வளர்ச்சியை, ஒரு சில ஆண்டுகளிலேயே அடையவேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம்.

இதற்கென்ன சொல்லப்போகிறீர்கள்? உங்களிடமிருந்து எங்களுக்குக் கிடைக்கப்போகும் உதவியென்ன? பின்தங்கிக்கிடக்கும் நாங்கள், இப்படியே கிடந்துவிட வேண்டியதுதானு? வளமும், மக்கள் செல்வமும் கொண்டிருக்கும் நாங்கள் மக்கி மடியவேண்டியதுதானு? ஆமாம், என்று கூறுவீர்களேயானல், வாயால் சொல்லாமல் எங்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யாமல் காரியத்தின்மூலம் காட்டுவீர்களேயானல், மனிதத் தன்மைக்குத்தான் பொருளென்ன? நாட்டுக்கு நாடு, மனிதனுக்கு மனிதன் உதவி செய்துகொண்டு வாழவேண்டும் என்று பேசுகிறோமே—அதெல்லாம் பொய்தானு? இருப்பதையே போதுமென எண்ணி, உங்கள் வளர்ச்சிபோல நாங்களும் வளர்ச்சி பெருமலிருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பீர்களேயானல், பணிவுடன் கேட்கிறேன். எங்கள் மக்கள் செய்த தவறென்ன? என்ன குற்றம் செய்தது, இந்தப் பகுதியில் வாழும் மனித சமுதாயம்?"

*

டில்லியிலே, இந்த கிழமை கூடியிருக்கிருர்களல்லவா, உலக பாங்குத் தலைவர்கள்.

அவர்கள் முன்னிலையில் இப்படி உருக்கமும் விளக்கமும் கலக்கப் பேசியிருக்கிறவர் வேறுயாருமல்ல; நேருபண்டிதர் அவர்கள் தான்.

இந்திய உபகண்டம் பின்தங்கிக் கிடக்கிறது! 300-ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, சிறந்துவிளங்கியது! தொழில் வளர்ச்சியில் முன்னேற நீங்கள் எல்லாம் உதவ வேண்டும்! — என்று வேண்டுகோள்விடுக்கிருர்.

300-ஆண்டுகளுக்கு முன்பல்ல; மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஏற்றம் பெற்றிருந்த நாடு **தமிழகம்**. *பாண்டி நாட்டு முத்தும், சோழநாட்டு ஆடையும், சேரநாட்டுக் தந்தமும், ரோமாபுரியிலும் கிரேக்கத்திலும் விலைபோயின. வியாபாரம் கொழித்தது! வெளிநாட்டினரெல்லாம், வந்துவந்து வாங்கினர்!!*

அத்தகைய நாட்டைக் காட்டிக் கேட்கிறோம்—

அத்தகைய நாட்டின் வளத்தைச் சொல்லிக் கேட்கிறோம்—

அத்தகைய நாட்டின் மனிதச் செல்வத்தை உணர்த்திக் கேட்கிறோம்.

ஆலை வளர்ச்சி வேண்டாமா—என்று கேட்டவாறே இருக்கிறோம்.

தொழில்தான் கடவுள் என்கிருர்—தொழில் வளர்ச்சியில்தான் ஒரு நாட்டின் பெருமை இருக்கிறதென்கிருர் — அந்தத் தொழில்வளர்ச்சியில்மேல்நாடுகள் முன்னேற்றம் பெற்றுவிட்டன— அந்த முன்னேற்றத்தை நாங்கள் எப்போது பெறுவது என்று கேட்கிருர்—என்ன குற்றம் செய்தோம், எங்களுக்கு உதவமாட்டீர்களா, என்று உருக்கமுடன் கேட்கிருர்.

இப்படிக் கேட்கும் பண்டித நேருவின் நாட்டிலே, சிந்திரியிருக்கிறது, சித்தர்ஞ்சனிருக்கிறது, எண்ணெய் தோண்டும் இடங்களுண்டு, இலண்டனையே மிரளவைக்குமளவுக்கு வளர்ந்துள்ள ஆமதாபாத்தும் பம்பாயும் உண்டு, உலகத் தலைவர்கள் எல்லாம் புகழ்ந்து போற்றும் பக்ராநங்கலுண்டு, தாமோதர் நதிப் பள்ளத்தாக்கு உண்டு, தொழில் வளர்ச்சிகள் ஏராளமாக உண்டு.

இருந்தும், வாதாடுகிருர், உலக நாடுகளிடம்! இன்னும் முன்னேற வேண்டுமே என்கிருர்!!

நாம், இவரைப்பார்த்து, இவர் கூறும் இதே காரணங்களைக் காட்டி, எமது தென்னுட்டுக்கும் 'பிச்சை' போடுங்கள் என்று கேட்கிரோம்.

"வருமான வரி செலுத்துவோரின் தொகையையும் பட்டியலையும்பார்த்தால், தென்னுட்டைவிட வடநாட்டில்தான் அதிகம். அதுவே போதும், தென்னுடு செல்வத்துறையில் எவ்வளவு தூரம் பின்தங்கியிருக்கிறதென்று காட்ட."

என்று, நாமல்ல, பெங்களூரிலே அண்மையிலே கூடிய, ஆந்திர—தமிழக—கேரள—கன்னட வாணிபக் கழகத்தினர் ஏகமனதாகத் தீர்மானம் போட்டிருக்கிருர்கள்.

"வடக்கோடு ஒப்பிட்டால், தென்னுட்டில் போதிய தொழில் வளர்ச்சித் திட்டங்கள் கிடையாது."

என்று நாமல்ல, பல பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பேசிப்பேசி வருகிருர்கள்.

நேரு அவர்கள் கூறும் 300-ஆண்டுகளல்ல, 3000-ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எழிலும் பொழிலும் குலுங்கிய பூமி, திரா

விடம்! ஆனல் இன்று இருநூறு போடு—150-கோடிதானு—என்று கெஞ்சிக் கெஞ்சிக் கேட்டு, அஞ்சி மஞ்சிச் சாகிறது!!

இவ்வளவு உருக்கமாக வெளி நாட்டாரை வேண்டுகிருர், நேரு.

இதைவிட உருக்கமாக நாம் வேண்டுகிறேம் நேருவை.

தொழில் வளர்ச்சி ஓரளவுக்கு இருந்தும், பஞ்சப்பாட்டுப் பாடுகிருர் பண்டிதர்.

அத்துறையில் 'சுத்தசைபராக' இருக்கும் நமக்கோ காது கொடுக்க மறுக்கிருர்.

வேண்டிய உதவி செய்யாவிடின் உலக சகோதரத்துவம் பேசி என்ன பயன்? — என்கிருர் நேரு.

அதையே நாமும் கேட்கிறேம், எம்மை இப்படிப் பின்தங்க வைத்துவிட்டு அகில இந்தியம் பேசி என்ன பயன் என்று.

அவர்களுக்காக வாதாடுகிருர் —அழகாக அருமையாக வாதாடுகிருர்.

அதே உண்மைகளைச் சொல்லிக் கெஞ்சுகிறேம் நாம்.

திருப்பார்வை திரும்பவில்லை!— தினையளவும் பலனில்லை!!

வாதாடும் வக்கீல் என்பதால் நம் நிலை தெரியாதவர் என்பதல்ல.

மோசமான வாழ்வில் தென்னகம் உள்ளது என்பது தெரியாதவரல்ல.

எனினும் செய்பவைகளை வடக்கேயே செய்கிருர்கள்!

தெற்குக்கோ, "தேசீயத்தை" தருகிருர்கள்; நாமத்தைப் போடுகிருர்கள்!!

ஏன்?

என்ன காரணம்?

இது நியாயம்தானு?

இதென்ன, புதுக்குழப்பம்!!

[M. S. வெங்கடாசலம், M. A.,]

"பீம்சிங்!"

"மகராஜ்!"

"இது என்ன புதுக் குழப்பம்'

* * *

பழைய தமிழ்ப்படம் ஒன்றில், அரசனுக்கும் அவனது அத்தியந்த நண்பனுக்குமிடையே அடிக்கடி நடைபெறுகிற உரையாடல் இது!

காங்கிரசார் ஆட்சிப்பீடம் ஏறி' இந்தப் பதினெரு ஆண்டுக்காலங்களில் நிறைவேற்றிக்கொண்டு வரும் புதிய புதிய சட்டங்களை எண்ணும்போது, இந்தக் காட்சிதான் நம் கண் முன்னுல் வந்து நிற்கிறது!

புதுமை! புதுமை! புதுமை! ஆட்சியாளர் விரும்புவதெல்லாம் புதுமை!

அளவுகடந்த புதுமைப் பசி அவர்களுக்கு! பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்துவிடுமல்லவா? அதனுல்தான் எல்லாவற்றையும் மறந்து பசியைத் தணித்துக் கொள்ளப் புறப்பட்டிருக்கிருர்கள்.

"பசி காதை அடைக்கிறது. உடனே சோறுபோடு!" என்று சொல்லிக்கொண்டே இலையில் (இலைக்கருகே என்று பொருள்) உட்காருபவன், உணவை வகைப் படுத்தி, சுவைபார்த்துச் சாப்பிடுவான் என்று எதிர்பார்க்க முடியும்?

டில்லி, ஆதிபத்யத்துக்கு, 'ஏக இந்தியா' எனகிற பசி அதிகமாக உள்ளது.

டில்லிக்கு எடுபிடிகள்தானே இங்கே ஆட்சிப்பீடத்தில் அமர்த்தப்பட்டிருப்பவர்கள்! எதிர்க்கட்சிகளின் யோசனைகளைக் காதில் வாங்கிக்கொள்வதே அவர்களுக்கு மரியாதைக்குறைவாகப்படுகிறது!

*

நிறுத்தலளவையிலும், நீட்டலளவையிலும் புதிய முறைகளைப் புகுத்தியிருக்கிருர்கள்!

கிராம்
கிலோகிராம்
ஹெக்டோகிராம்
மீட்டர்
மில்லிமீட்டர்

—இவைதான் இனி வழக்கத்தில் இருக்கப்போகின்றவை — இருக்க வேண்டியவை!

ஏற்கனவே நாணயத்திலே நாடு கண்ட புதுமையே இன்னும் மாறவில்லை. "நயா பைசா" இன்னமும் நயா பைசா (புதுக்காசு) ஆகத்தான் இருக்கிறது — பழையதாகவில்லை!

*

திருச்சியிலுள்ள ஒரு கல்லூரியில் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு மாணவர் விடுதியைக் கட்டினர்கள். ஏற்கனவே அந்தக் கல்லூரியைச் சேர்ந்த ஒரு விடுதி இருந்ததால், புதிய விடுதிக்கு "புதிய ஹாஸ்டல்" என்று பெயரிட்டார்கள்! விடுதி பழையதாகி விட்ட போதிலும், அதன் பெயர் இனனும் மாறவில்லை! என்றும் புதியதுதான் அது! நயா பைசாவும் என்றும் புதியதாகத்தான் இருக்கப்போகிறது!!

மார்க்கண்டேயனுக்கு "என்றும் பதினறு" என்று சொல்லிக்கொள்வதிலே புராணிகர்கள் எவ்வளவு பெருமை காட்டுகிருர்களோ, அந்தப் பெருமை நமது ஆட்சியாளர்களுக்கும் இல்லாமலா போகும்!

புதுமையும் பெருமையும் இருக்கவேண்டியதுதான்! "அணுவுக்கு எத்தனை தம்படிங்க தம்பி!" என்று கேட்பவர்கள் இன்னும் இருக்கிறார்கள்! அதுகூட அதிசயமில்லை! நயாபைசா "நாய் பைசா"வாகவும் "நையா பைசா"வாகவும் ஆகிறதே, அதுதான் அதிசயம்!

"நாய் பைசா" என்று அழைப்பவர்களுக்கு அந்தக் காசுகளின் மீது கோபம் என்று பொருளில்லை! பாவம்! அவர்களென்ன செய்வார்கள்? நாக்கு அவர்களோடு ஒத்துழைக்கவில்லை. அல்லது அவர்களது நாவிற்குள் இந்தப் புனித, இல்லையில்லை, புதிய வார்த்தை நுழையவில்லை! எது எது புனிதமானது என்று தேடிக் கண்டுபிடித்து, ஐம்புலனையும் அடக்கி, வணக்கம் செலுத்துகிற நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களல்லவா நாம்.

"நயாபைசா" என்பதையாவது "புதுக் காசு" என்று சொல்லி நாம் தப்பித்துக்கொள்ளலாம். "கிராம்" என்பதற்கு வேறு என்ன சொல்லமுடியும்?

"10 கிராமம் நெய் வேண்டும்"

"7-கிராமம் விளக்கெண்ணெய் வேண்டும்"

"15-கிராமம் பைத்தம் பருப்பு போடுங்கள்"

—என்றெல்லாம் நம்மில் எத்தனைபேர் கிராம் என்பதைக் கிராமமாக்கிச் சொல்லப் போகிறார்களோ, யாரறிவார்!!

பதினொரு ஆண்டுக் காலத்தில், காங்கிரசு ஆட்சி நமது நாட்டைப் புதிய நாடாக ஆக்கியிருக்கிறது என்பதற்கு மகத்தான அத்தாட்சிகள் திரட்டப்படுகின்றன!

எதிலே புதுமை இல்லை, காங்கிரசாரின் சிந்தனையைத் தவிர?

காசில் புதுமை!
காலண்டரில் புதுமை!
கல்லூரிப் படிப்பில் புதுமை!

எப்படியோ, காலண்டரில் நுழைக்கப்பட்டிருக்கிற "புதுமை" இன்னமும் நமக்குத் தொல்லைதர ஆரம்பிக்கவில்லை! அவ்விதம் தொல்லைதர ஆரம்பிக்காதது நல்லதா அல்லது கெட்டதா என்று காலண்டர் தயாரித்தவர்களைக் கேட்டால்தான் தெரியும். காரணம், பஞ்சாங்கம் தயார்செய்யும் பண்டிதர்களின் கரம்பட்டுத்தான் இந்தக் காலண்டர் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது! அவர்களுக்கு நல்ல வேளையும், கெட்ட வேளையும் தெரியாமலா போகும்?

பல்குனு
சைத்ரா
வைசாகா
அச்வனு

—இப்படி ஓடுகின்றன மாதத்தின் பெயர்கள்! இவை மக்களுக்குப் புரிகின்றனவோ இல்லையோ, மக்களது ஓட்டுக்களைப் பெற்று ஆட்சிப்பீடத்தில் இருப்பவர்களது புதுமைப் பசி தணிகிறது. இவையெல்லாம் புதுமைகளா என்று யாரும் கேட்கக் கூடாது! "முயலுக்கு மூன்று கால்கள்" என்றால், "ஆமாம்! மூன்று கால்கள்தான்!" என்று சொல்வதுதான் மக்கள் கடமை என்பது ஆட்சியாளர்களின் அசைக்கமுடியாத கருத்து! என்ன செய்வது? அவர்கள் சொன்னதெல்லாம் சரியென்று மக்கள் தலையாட்டிவிட்டார்கள். இன்னும் அப்படித்தான் நடக்கும் என்றுதானே அவர்கள் எண்ணுவார்கள்?

தூத்துக்குடியிலே சுட்டாலும் ஓட்டு விழும் — வால்பாறையிலே சுட்டாலும் "ஓட்டு வாங்குவது" காங்கிரசுக்குக் கஷ்டமில்லை — எட்டுரவுண்டுகள் சுட்டாலும் பரவாயில்லை — எண்பது ரவுண்டுகள் சுட்டாலும் கேட்பாரில்லை — என்று அவர்கள் மனதார நம்புகிறார்கள். அப்படி அவர்கள் நம்பும்படி நாம் நடந்துகொண்டோம்!

இத்தகைய "புதுமைப் பசி"யால்தான் இந்திமொழியைத் தலையிலே வைத்துக்கொண்டு கூத்தாடுகிறார்கள்! இது தெரியாமல் எதிர்ப்பவர்கள் எதிர்க்கட்டும்! எதிர்ப்பவர்களுக்கெல்லாம், ஓட்டு 'வாங்கத்' தெரியாதே!

ஆங்கிலம் — இந்தி இரண்டையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் எது புதிய மொழி? இந்திதான்! அதனால்தான் அவர்களுக்கு இந்திமேல் "மோகம்". "ஆசை அறுபது நாள்' என்ற "பழமொழியை" எவரும் நினைவுபடுத்திப் பயனில்லை! அது பழமொழிதானே! புதுமொழி ஏதாவது இருந்தால் சொல்லுங்கள்! இல்லையென்றால் சொல்லிப் பயனில்லை!

புதுமையாவது—பசியாவது — அப்படியிருந்தால் இன்னும் கைராட்டையில் காங்கிரசுக்காரர்களுக்கு ஆசை இருக்குமா — என்று யாரும் கேட்கக்கூடாது!

இது ஒருவகைப் புதுமை! புதுமை என்றால் புதுவழி நடப்பது என்றுதானே பொருள்! எல்லோரும் ஒரு வழியில் நடந்துகொண்டிருந்தால், இவர்கள் ஒரு வழியில் நடப்பார்கள்! அதற்குப் பெயர் புதுமைதானே!

அணுகுண்டு யுகத்தில் அமைச்சர்கள் கும்பமேளாவுக்குச் செல்லுவது புதுமை!

அகில உலகத்துக்கும் பொதுவான காலண்டர் வேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்படும்போது, இந்த 'அகில இந்தியாக்கள்' இன்னொரு காலண்டரைப்பயன்படுத்த முனைவது ஒரு புதுமை!

போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் நாளுக்கு நாள் பெருகியும், விஞ்ஞான நுணுக்கங்கள் வளர்ந்தும் வருகிறபோது, 'பாதயாத்திரை' செல்வது ஒரு புதுமை!

இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஆதாரக் கல்வியைத் தலையில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு, "இதன் மகிமை பாரீர்! மகத்துவம் காணீர்" என்று கூத்தாடுவது மற்றொரு புதுமை!

ஆலையுகம் என்று அழைக்கப்படும் இந்த யுகத்தில் "கைராட்டை" பள்ளிப்பாடத்தில் ஒரு பகுதியாக ஆக்கப்பட்டிருப்பது மகத்தான புதுமை!

ஓட்டு "கேட்பது" மற்ற ஜனநாயக நாடுகளில்;

ஓட்டு "வாங்குவது" காங்கிரசுக் கட்சி. இது என்றென்றைக்கும் மறக்கமுடியாத புதுமை!

அப்பப்ப! எத்தனை புதுமைகள்! புதுமைக் காட்டிலல்லவா நம்மை நுழைத்துவிட்டார்கள் ஆட்சியாளர்கள்!

★